Akbaba

Gazetelerden: Bir Vekâlet için yataklı Cadillac geldi!..

Çektiklerimiz!

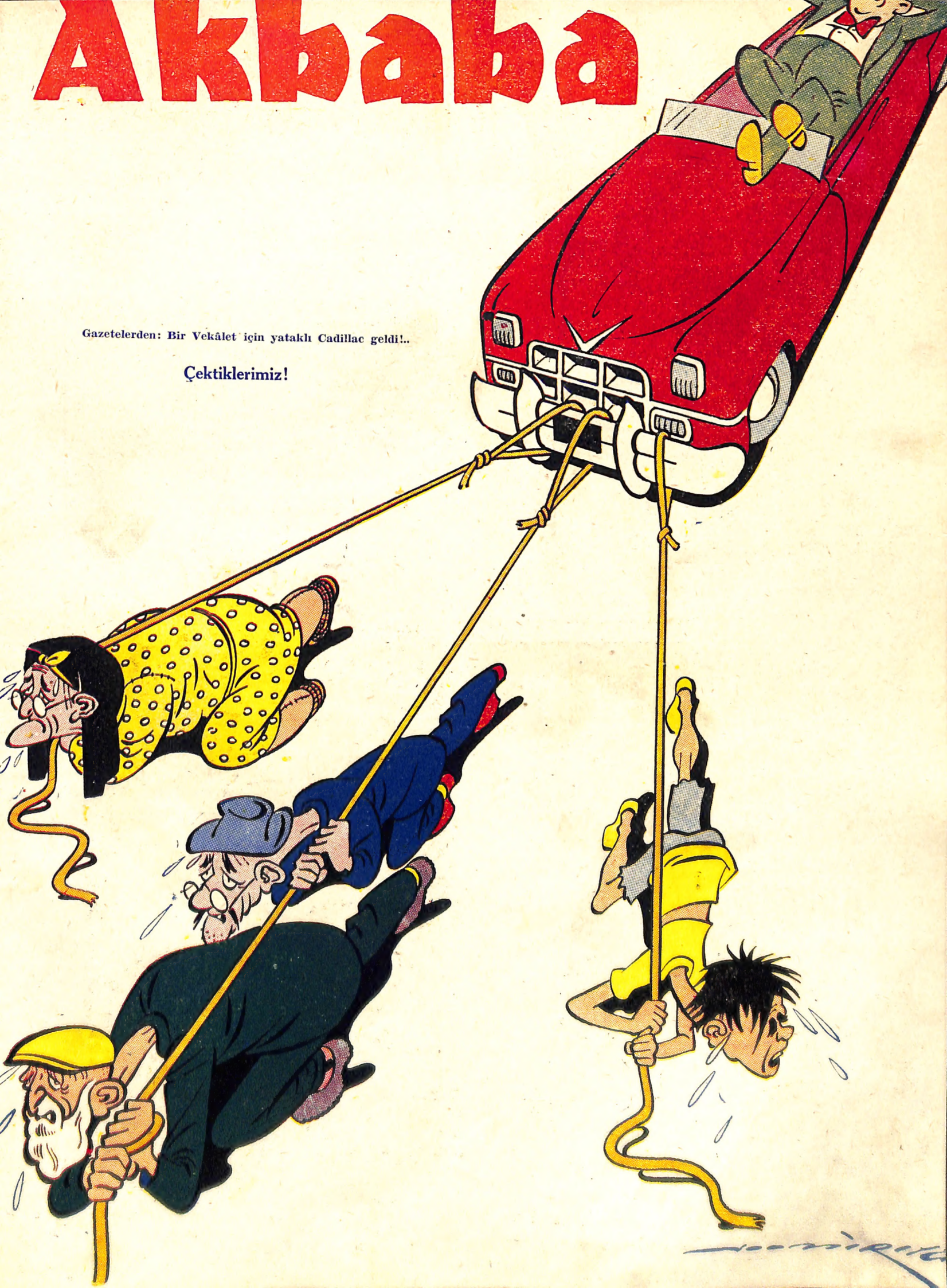

BÜYÜK ESERLER SERİSİNİN İKİNCİ KİTABINI

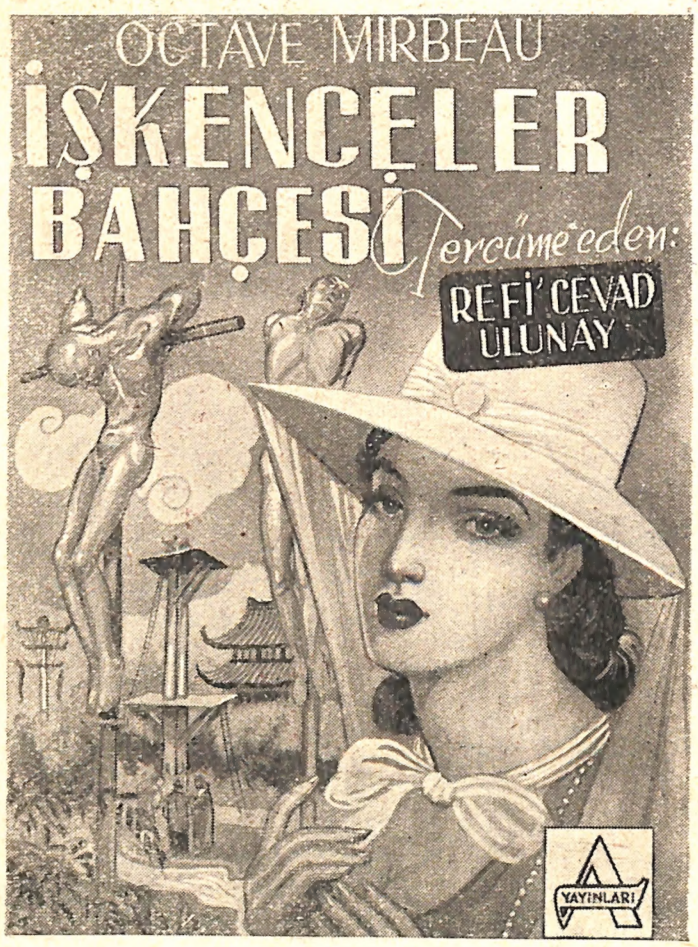

İFTİHARLA TAKDİM EDİYORUZ:

Yazan : *Oktave Mirbeau*

Çeviren : *R. Cevat Ulunay*

Refi' Cevat Ulunay'ın dilimize çevirdiği «İşkenceler Bahçesi» hiç süphesiz dünya romanları arasındaki sayılı şaheserlerden biridir.

İşkenceler Bahçesi, susamış ihtirası kanmak bilmez bir İngiliz dilberinin kan ve ölümle kaynaşan maddî aşkını anlatmaktadır.

İşkenceler Bahçesini okurken titriyecek, korkacak, fakat kitabı elinizden bırakamıyacaksınız.

İşkenceler Bahçesi (A yayınları Büyük Eserler) serisinin ikinci kitabıdır.

Sanatkâr Münif Fehim'in beş renkli şaheser bir resmiyle süslü kalın kuşe kâğıt bir kapak içinde, satışa çıkmıştır.

Fiatı: 250 Kuruştur

Bugün Çıktı!

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ **GRİPİN** KULLANINIZ

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Bir Dakika!

Şeker fıkralar!

★

Bir Dakika!

Zehir fıkralar!

★

Bir Dakika!

Tatlı nükteler!

★

Bir Dakika!

Acı hakikatler!

★

Yazan :

DOĞAN NADİ

★

Akbaba Yayınevi

Fiatı: 1 Lira

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

Sahibi :
YUSU FZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Telefon: 221811
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer :
ERCAN Matbaası

SAYI : 210 C.: 9 22 MART 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Kara Tehlike

KİM derdi ki, inkilâplar otuz yaşına bastıktan sonra, Büyük Millet Meclisine «çarşaf yasağı» için bir kanun tasarısı verilecek?

Üç kadın mebusumuzun bu medenî kabadayılığı karşısında, bakalım, Mecelleci erkek arkadaşları neler söyliyecekler?

Arasıra, yurdumuzdan geçen Suriyeli seyyahların başlarında kırmızı fesi gördükçe, eski gülünçlüğümüzü hatırlıyoruz.

Nedense, bir kaç yıldır, yurdumuzu karga sürüleri gibi kararan siyah çarşaflardan, bir kaç inanmış kalemden başka şikâyetçi yok.

Türk kadını, doktor oldu, hastahaneye girdi. Avukat oldu, mahkemeye girdi. Artist oldu, sahneye girdi. Mebus oldu, Meclise girdi. Hostes oldu, bulutlara girdi. Hattâ, soyundu, döküntü, plâja girdi... Şimdi de, şükür yetiştirene, insan haklarından faydalanarak tekrar çarşafa giriyor!

Demokrasi ağacımızda kadın, hâlâ, beyaz vücudü siyah yapraklar içinde saklı bir «Memnu meyve» dir. Her gün, salyaları sakallarından akarak, dördünü birden koparmağa uzanan pençeleşmiş eller görüyoruz.

Güneşi, ömür boyunca kafes arkasından seyreden annelerimizle bu zindan hayatı sona erdi sanıyorduk. Meğer kara tehlike, 19 Mayıs bayramlarının şortlu kızları üstüne kadar, gece sessizliğiyle sokulmuş!

Ölümünden bunca yıl sonra, hiç kimse, Atatürk'ün matemini, yüzü siyah peçeli Türk kadını kadar çekmiyor.

Yusuf Ziya ORTAÇ

BELEDİYE SARAYI KURULUYOR:

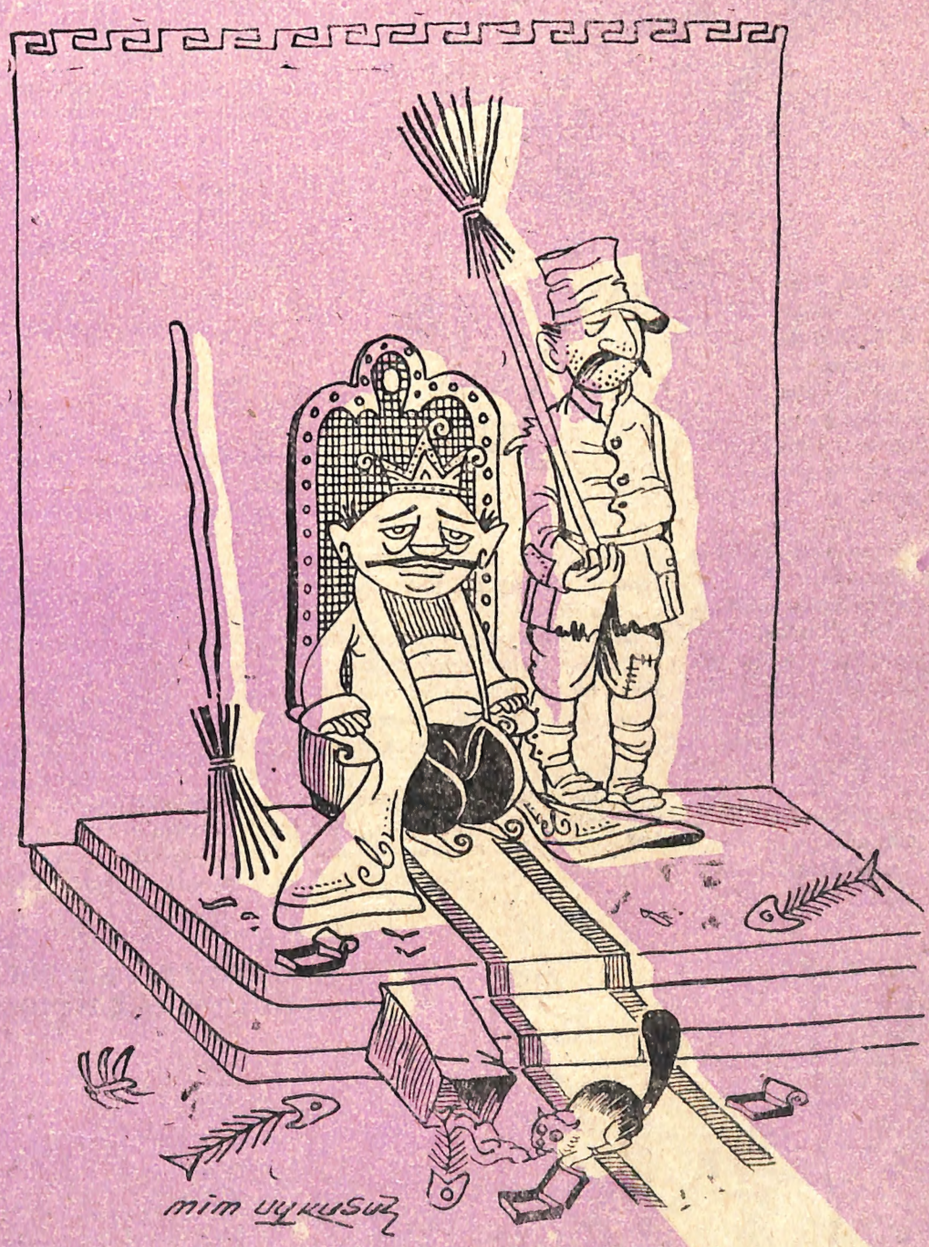

Sarayın Sultanı

BİR MESELE

Meselesi en çok memleket, her halde bizim memleketimiz olacak. Meselelerimizin bu kadar çok oluşunun sebebi, ortaya bir mesele çıktı mı, halledilmeden kalması, mukaddes emanet gibi babadan oğula miras bırakılmasıdır.

Bu meselelerden biri de «Patrona Halil hamamı» meselesidir. Osmanlı tarihinin sayılı serseri ebaşısı, kaldırım kabadayısı Patrona Halil'in çalıştığı eski hamam, İstanbulun en güzel caddelerinden birinin ortasında bir çıban gibi durmaktadır. «Şeriat isteriz!» diye yobazları ayaklandıran, Lâle Devrini kana bulayan, Türk matbaacılığının yüz yıl gerilemesine sebep olan Patrona Halil'in hiç bir sanat değeri de olmayan bu taş külçesi halindeki hamamı,tıpkı her ileri gidişe «dur!» diyen gerici kuvvet gibi, yeni Üniversite binasının önünü kapayan bir taş perdedir.

Ne zaman, bu hamamın yıkılması için teşebbüse geçilse, hemen «aman tarih değeri vardır!» diye önlenir. Ve meselelerimizin bu en biçimsizi dimdik ayakta durur.

Bize kalsaydı, daha da duracaktı.

Ama şimdi gazetelerden öğreniyoruz ki, bu hamam kendiliğinden yıkılmağa başlamış, taşları dökülüyormuş. Oooo, hele şükür, kendi pisliğine, çirkinliğine taşlar bile dayanamadı da, hamam intihar ediyor. Böylece meselelerimizden birinden olsun kurtulmuş olacağız.

SON DAKİKA

Sinop mebusu Server Somuncuoğlu'ndan şimdi bir mektup aldık. Gelecek sayımızda, cevabımızla beraber okuyacaksınız inşallah!

AKBABA

RANDALL BANA DEDİ Kİ...

KASIM GÜLEK'İN RANDALL'LA KONUŞMASINI AÇIKLIYORUZ:

Eisenhower'in Dış Ekonomik İşler müşavirlerinden Clarence Randall ile Kasım Gülek arasındaki konuşma gizlice teleb alınmıştır. Elimize geç geçen bu gizli konuşmayı okuyucularımıza gizlice bildiriyoruz.

K. G. — Memleketimize hoş geldiniz bay Randalll...

Ran. — Vallahi Amerikadan cebimde boş çekle gelmedim.

K. G. — Gelişinize o kadar çok sevindim ki...

Ran. — Yooo... Hiç bir taahhüt altına giremem. Ben ne Dışişleri Bakanıyım, ne Maliye Bakanı, ne de Amerika Yardım Komitesi Başkanıyım... Ben sadece kendi halinde bir sanayiciyim.

K. G. — Ah, bilseniz bay Randall, ne kadar sevindiğimizi anlatamam. Bir çay mı, yoksa kahve mi emredersiniz?

Ran. — Bu telâşınız nedir? Sebebini bir türlü anlıyamıyorum.. Şunu da belirteyim ki, ben bir memurum. Amerikan bütçesinden daha iki ay maaş aldıktan sonra emekliye ayrılacağım.

K. G. — Sizi aramızda görmekten bahtiyarlık duyuyoruz.

Ran. — Rica ederim, üstüme varmayın! Şimdi bağırırım. 300 milyonluk kredi meselesi hakkında görüşmeğe yetkili değilim?

K. G. — Memleketimizi nasıl bulduz bay Randalll?

Ran. — Hiç bir sıfatım yok diyorum size, anlamıyor musunuz canım?

K. G. — Anlıyorum, anlıyorum.. Acaba bize biraz akıl da veremez misiniz?..

Ran. — Haaa... Bak onu veririm. Sizin derdiniz ne?

K. G. — İç sıkıntısı!.. İçimizde sıkıntı var, dışımızda sıkıntı var... Asıl sıkıntımız paradan yana...

Ran. — Haydi canım... İnsan para için sıkılır mı? Ben de ciddî bir şey sanmıştım. Bilirsiniz, çok para insanı baştan çıkarır. Para, gençleri şımartır, ihtiyarları azdırır. Para dediğiniz nedir ki... Para için tatlı canınızı sıkmayın!

K. G. — Çok doğru bay Randalll... Ama bizim sıkıntımız yalnız paradan değil, dövizimiz de yok. Dışarı ile münasebete giremiyoruz. Bu yüzden...

Ran. — Daha iyi ya... Başını dinlersiniz... Öyle bir zamandayız ki, insan köşesine çekilip oturmalı.

K. G. — Evet ama bay Randall, bize otomobil lâzım, makine lâzım, traktör lâzım, yedek parça lâzım...

Ran. — Aman Allahım!.. Siz şaşırdınız mı?.. Otomobilin, motörün gürültüsü, patırtısı insanın sinirlerini bozar. Hiç tavsiye etmem. Taraktöre gelince, o büsbütün berriniz bozulmuş, hiç olmazsa köylübat. Sizin nasıl olsa sinirleleriniz sağlam kalsın. Bir çift güzel öküzün arkasında sapanla çift sürmenin pastoral zevkini düşünün! Ne şiir yarabbi!.. Öküz! Öküz!.. Ah ey güzel mahlûk!.. Ne yedek parça ister, ne de benzin! Eski Mısırlıların Apis öküzüne tapmalarının sebebini hiç düşünmediniz mi?.. Keşke bütün insanlık tekrar öküz medeniyetine dönebilse...

K. G. — Fakat bay Randall, fabrikalara ihtiyacımız var.

Ran. — Beni güldürüyorsunuz. Fabrika bir derttir. Başınıza bir sürü dert açar. İşçi meselesi, grev meselesi... Dertsiz başınızı ne diye derde sokacaksınız?.. Siz bir ziraat memleketisiniz. Şehirlerden kaçmalı, köylere dönmelisiniz. Ah köy!.. Ey ebedî tabiat!..

K. G. — Yollarımız, şehirlerimiz, binalarımız...

Ran. — İstemez. Her şeyi kendi haline bırakın. Vaktile, Piyer Loti, sizin memlekenize neden âşık kalmıştı? Herhalde fabrikalarınıza, yollarınıza, binalarınıza, otomobillerinize hayran değildi. Bunların en güzelleri Avrupada, Amerikada var. Fakir İstanbul sokaklarını, çamurlu, delik deşik Arnavut kaldırımlarınızı, kavuklu taşları devrilmiş mezarlıklarınızı, servilerin altındaki huzuru, sükûnu düşünün!.. Ne pitoresk!.. Mazinize dönün!.. Turistler gelsin, sizi seyretsinler!..

K. G. — Ama bay Randall... Şey... Boya, kâğıt, demir, kumaş.

Ran. — Bak, dostum Gülek. Ağzını açma, kulağını aç da beni iyi dinle! Babanın oğlu olsa, sana bunları kimse söylemez. İnsan bu dün yada kendi yağı ile kavrulmalı.. Yorganına göre ayağını uzat!.. El malı ile gerdeğe girenin yüzü kara çıkar. Onun için kırk peygambere yalvaracağına, bir Allaha yalvar. Etini kes ye de, kasaba minnet etme!..

K. G. — Bay Randall bizimle dalga geçmiyorsun ya... Bana mat rak gibi geliyor da bunlar... Size yolumuz yok, limanımız yok, trenimiz yok, elektriğimiz yok, diyorum.

Ran. — Rica ederim bay Gülek, ben bugüne bugün Ekonomik İşleri Müşaviriyim. Yol, baraj, liman, tren, uçak dediğiniz şeyler insana iyilik getirmez. Siz zorla başınızı belâya mı sokmak istiyorsunuz? Bir kağnı arabasının müzikal gıcırtılarını düşünün, o

GAZETELER: BİR POLİS OTOMOBİLİ ÇALINDI!

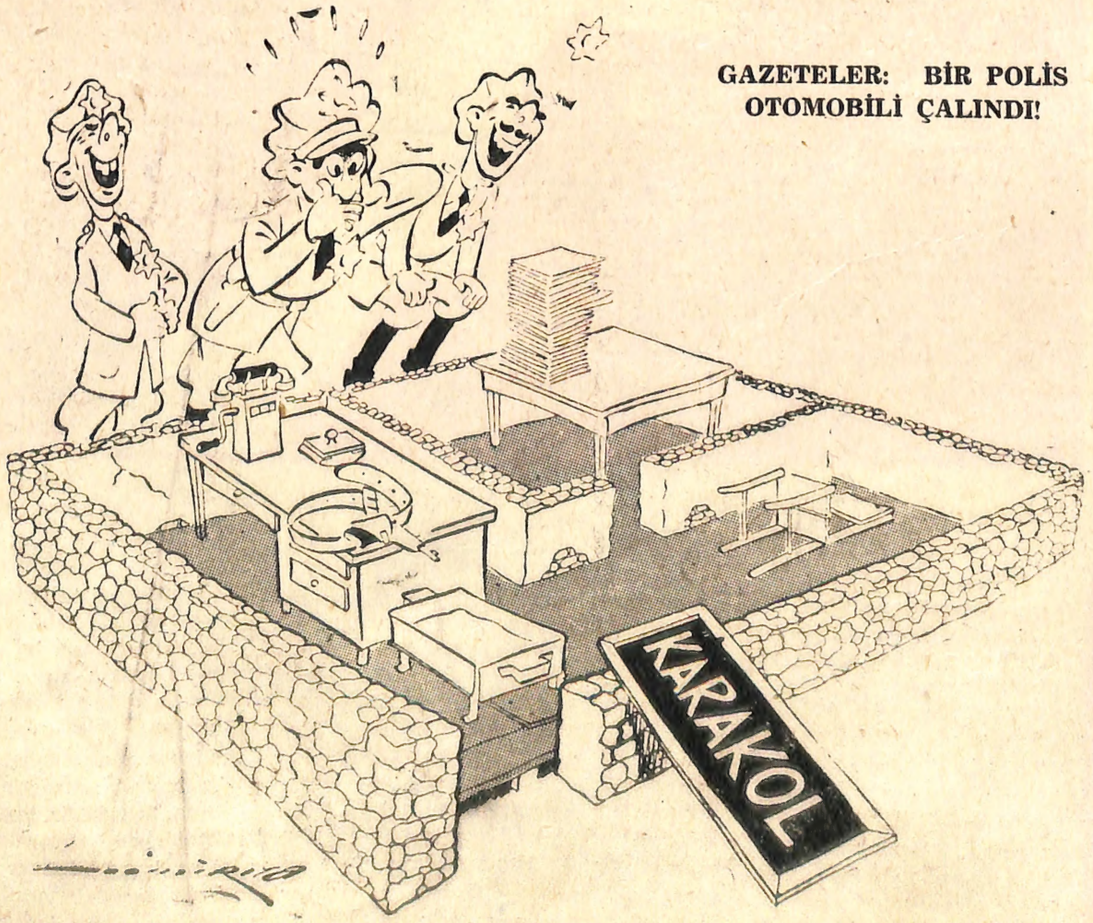

— Vay canına Karakolu çalmışlar!..

ne ahenkdar!.. Otomobilde, trende, uçakta var mı bu güzellik!.. Ah yarabbim, o ne melodidir, ne armonidir!.. Siz Onyedinci yüzyılda, dünyanın en büyük devletiydiniz... İmparatorluğunuzun toprakları dört kıtaya uzanmıştı. O zaman sizin barajlarınız mı vardı? Tanklarınız, buz dolaplarınız, düdüklü tencereleriniz mi vardı? Bir köy evinde ocak başında, odun ateşi ışığındaki aile saadetini süşünün, bir de insanın gözünü, sinirini bozan elektriği...

K. G. — Fakat...

Ran. — Fakatı makati yok... Size delil gösteriyorum. Sizin atalarınız atlara atladı mı, Viyana kapılarına dayanırdı. Siz şimdi dolmuş bulup Topkapıya kadar bile dayanamıyorsunuz? Bütün dolmuşları, otobüsleri, tramvayları kaldırın!.. Öküz, at, eşek, o asîl hayvanlara binin!.. Unutmayın ki atalarınız sizden daha mesuttu. Daha çok yaşarlardı. Çünkü ihtiyaçları azdı. İlâç, doktor bilmezlerdi. Tabiate dönün dostum, tabiata!..

K. G. — Haklısınız bay Randall...

Ran. — Tabiî haklıyım. Ben atmıyorum, İlmî şekilde konuşuyorum. Daha iki yüz sene önce Jan Jak Russo, bunları Fransız Akademisinde söylemişti. Teknik, medeniyet, konfor insanları bedbaht eder. Ah ey tarihin altın çağı!..

K. G. — Çok teşekkür ederiz bay Randall...

Ran. — Bir şey değil dostum. Ayağım uğurlu geldi. Memleketinize gelince kar yağdı. Kar berekettir.

Ama ben nasıl döneceğim şimdi?.. Ya yollar kapanısa?.. Amerikadan bir uçak istettim, hemen döneceğim.

K. G. — Aman sakın haaa... Uçak, tren gibi şeyler tehlikelidir, zararlıdır bay Randall... Yayan gitseniz, yüzseniz, tabiata dönseniz, nasıl olur?

Ran. — Ben onları sizin için söyledim. Amerika için değil. Bizim hamdolsun paramız da var, dövizimiz de var, altınımız da var, kredimiz de var... Anladınız mı?

K. G. — Anladım bay Randall, anladım... İnşallah o da anlamıştır!

DEMOKRAT PARTİDEN İstifa Mektupları

Pek möhderem Başkanım efendim hazretlerine hörmet ve ayni zamanda sonsuz saygılarımla birlikte arzolunur.

Özeti, hulasatan kanımın en son damlasına kadar can-ü gönülden merbut bulunmakta olduğum Demokrat Partiden istifa mecburiyetinde kaldığımı arzetmek suretiyle, memlekete mingayri haddin olmıyaraktan nâçîz bir vazife-i vataniye ifasıyla, nasıl bir adam olduğumu izah ederekten efkâr-ı umumiyenin zihninde hasıl olan şüphe bulutlarını dağıtmak, hakkımdaki söylentilerin buradaki kazamız Parti Başkanı olacak istidacı Nuri'nin karısı Hacer'in başının altından çıktığını bertafsilen izah ederek, familyam câriye bendeniz ve kıymetli hayat arkadaşım Vasfiye ile Hacer hanımın aralarının bazı aile vî esbaba mebni açık olması dolayısıyledir ki, zevcemi çekemiyerek kışkançlıktan hakkımızda zat-ı devletlerine karşı ağza alınmaz sözler ve ileri geri lâflarla hakikata aykırı bir surette yalan beyanatlarda bulunaraktan beni partiye karşı düşman gibi göstermesi ve bu suretle memleketimizde demokrasinin gelişmesine engel olması suretiyle olmuştur.

Maksadımın kısaca bir özetini yaptıktan sonra, şimdi asıl meselenin esasına geçerek, kıymetli zamanınızı aldığımdan dolayı özür diler, daima başımızda bulunmanızı Cenab-ı Haktan beş vakitte niyaz ederek, hiç bir zaman ve asla başkalarının sözlerine inanaraktan katiyen yalan söylemediğime inanmanızı rica ederim.

Pek möhderem Başkanım!

Bu defa ilk önce şu noktanın ehemmiyetini gözünüzün önüne sereyim ki, kazamız D. P. başkanı istidacı Nuri'nin karısı Hacer hanım bizim eve misafir geldiğinde, kendisine, möhderem refikam Bayan Vasfiyânımın kahve ikram etmemek suretiyle parti disiplinine karşı aykırı hareket etmiş olmasında hiç bir su-i niyete müteaalik kötü bir niyetimiz olmadığı gibi, bir kasd-ı mahsusamız da yoktur.

Hacer hanıma kahve pişirilmemişse bunun esbabı, o günler de Kasım Gülek'in kasabamıza altı tiren istasyonu ötedeki bir kasabaya gelerek gayetle çok bir şiddetli muhalif nutuk çekmesi yüzünden kahvenin piyasadan kalkmasıdır. Hattâ familyam bağyan Vasfiyâânım, bura parti başkanımız istidacı Nuri'nin karısı Hacer hanıma,

— Kusura bakma, Allah başımızdan eğsikliğini göstermesin, Demokrat Partimiz barajlarla garajlara karşı çok bir para yatırdığından bugünlerde kahve satın alamadığı için, hiç bir yerlerde kahve bulamadık. Size kahve pişiremedim, demişse de, sırf möhderem hayat refikamın bu iyi niyetli sözleri, zatiâlinize bizim ailece bozgun cu bir ruha sahip olduğumuz gibi, menfi insanlar olduğumuz, bu da yetişmemiş gibi, möhderem partimize karşı gazeteciler gibi nifak sokaraktan partimizi içinden yıkmaya çalıştığımız şeklinde aksettirilmiştir.

Gelelim ikinci meseleye: Hacer hanımın bendehaneye misafireten geldiğinde, refikamın dizlerinin üstüne Tekir isimli üç yaşındaki cins kedimizi alarak kuyruğuyla oynaması, hiç bir zaman Hacer hanımın kocası bura parti başkanımız istidacı Nuri beye kinâye değildir efendim. Her ne kadar Nuri beye, bazı muhalifler «Kuyruklu» diyerekten hücuma geçmişlerse de, biz Demokrat olduğumuzdan hiç bir gûna vatandaşlar arasında din iman farkı, dil ve lisan farkı, ırk farkı gözetmediğimiz gibi, aslâ kuyruk farkı da nazar-ı itibarımıza almayız. Zevcemin bizim Tekir'in kuyruğuyla oynamasının Nuri beyin kuyruğuyla hiç bir alâkadarlığı olmadığını burada çıkan «Halkın Hakkı» isimli Demokrat Partiyi tutan gazetede alenen efkâr-ı umumiyeye karşı tekzip ve teşhir ettiğim halde, hâlâ sizi rahatsız ederek bir kuyruk meselesinden beni partimizin birlik ve beraberliği bozuyor diye şikâyet etmesi, hiç bir zaman parti tesanüdüne aykırıdır kanaatindeyim.

Yoksa bizim misafirperverliğe karşı gayet büyük duygumuz olduğu ailece muhitimiz de tanınmıştır. Misafirlerin başımızın üstünde yeri olduğu gibi, eğer fazla misafir alamıyorsak, kendimizin aile efradımızın bile zor sığdığımız evde yer olmamasındandır.

Yukarıdan beri izah ettiğim veçhile, ezcümle Demokrat Parti, iktidara geçmeden evvelki zamandaki vaitlerinin hiç birinde durmadığı gibi, verdiğimiz akılları da nazar-ı itibarsızlığa alarak, kendi bildiği diktatörlükte gittiği artık apâşikâr bir açık harekettir.

Bendenizi haysiyet divanına vererek nasıl olsa ihraç ettirdiğiniz için, madem ki partiden çıkardınız, başka çare olmadığından ben de möhderem partimizden istifa ettiğimi saygı ve sonsuz hörmetlerimle arz ve talep ederim möhderem efendim.

Şâyet fikrînizi deniştirir de, tekrardan bendenizi partiye kabul için davetiye gönderirsiniz diyerekten adresimi de ihtiyaten arz ediyorum möhderem efendim.

«B...» kasabası D. P. ikinci başkanı takdirkârınız ve hayranınız bay Rıza diye yazınız.

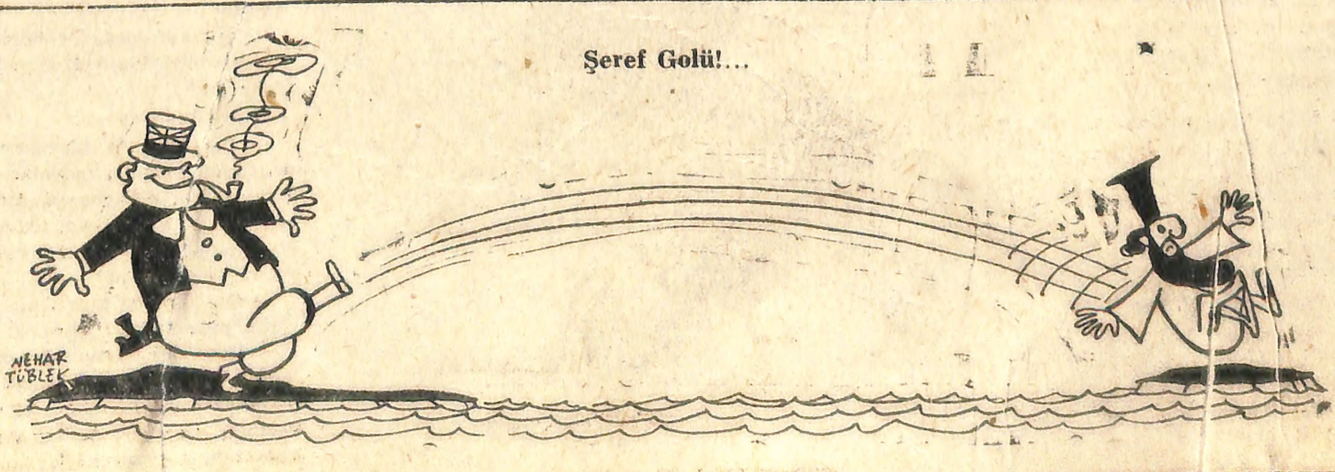

Gulgule yok mu?..

«Saat 8,30 da İstanbul radyosunu mutlaka dinleyin!»

Şehremini'nde Kocayusuf mahallesindeki Âsım Amcanın bahçeli kahvesi o gece her zamankinden daha kalabalıktı. Kahvenin gediklilerinden başka, evinde radyosu olmıyanlar da, gazetelerde «Müjde, Müjde!..» diye ilân edilen sürpriz radyo programını dinlemek için Âsım Amca'nın kahvesine dolmuşlardı. Dışarda lapa lapa kar yağıyordu.

Boydan boya ıtır ve legonya yapraklarıyla kapanmış pencere camları buğulanmıştı. Bir yandan saç soba kıp kırmızı olmuş, bir yandan sigara, nargile dumanı, indan nefesinden, kahve ocağının ısısından, çay, kahve buğusundan içerisi sım sıcak olmuştu. İnsan evinde bile bu kadar rahat edemezdi. On beş kuruşa hem bir kahve iç, hem gece yarısına kadar «dünya vaziyeti» nden «memleket ahvali» nden, mahallede olan bitenden konuş, hem de ilik lerine kadar ısın..» Alt tarafı on beş kuruş.

Az önce «radyo gazetesi» okunduğu için Âsım Efendi radyonun düğmesini çevirmişti. Müzede odacı Mustâa efendi, cebinden saatini çıkarıp baktı, Sonra, kahve ocağını ayıran cam bölmenin çerçevesine asılı yuvarlak camlı çalar saate baktı.

— Âsım Efendi, senin saat arpa yemiş... Aç hele radyoyu...

Âsım Efendi, delikli para çekmecesinin üstünde duran, üzeri kaneveçe işli patiska örtü altında ki radyonun düğmesini çevirdi.

— Dannn!.. Muhterem dinleyiciler şimdi özel programımızı açıyoruz.

Bir anda tavla şakırtıları, oyun kâğıdı hışırtıları, domina gürültüleri durdu. Bütün kahve kulak kesildi. Hattâ, makinist Aziz usta, programın ara yerinde öksürmemek için, birikmiş öksürüklerini hep birden harcadı.

— Şimdi değerli ses sanatkârı Münir Nurettin konserine başlıyor. Refakat edenler...

Önce saz topluluğunun keman, ut, tambur, kanun sesi duyuldu. Arkadan titrek, yanık, içli, ağlamaklı bir ses şarkıya başladı:

Kûyunda fıganımla acep gulgule yok mu?

Gulgule yok mu?

«Gulgule yok mu?» perde perde bir kaç kere tekrarlandı.

«Gulgule yok muuu?»

Âsım Efendi'nin müşterileri içinde en ateşli muhalif olan «ser hademe» Yunus Efendi,

— Vay anasını!.. diye bağırdı, memleketi ne hale getirdiler yahu?.. Bak, işe sen, gulgule bile kalmamış!..

İyice anlayabilmek için, elini kulağına boru yapıp radyoya uzanmış Âsım Efendi sordu:

— Ne diyor, ne diyor? Ne yokmuş?

— Gulgule...

— Desene gulgule de kalmamış...

Muhalefet için yakaladığı fırsatı kaçırmamak istemiyen «ser hademe» Yunus efendi, tıpkı çalıştığı dairedeki müdürün pozunu takınarak,

— Memleketi ne hale getirdiler, dedi, gulgule de olmazsa, ne olacak peki?

Müzede odacı Mustâefendi, belki herkes biliyor da ben bilmiyorum diye utanarak yanındakine sordu:

— Bu gulgule ne Allâsen?

— Bilmem... Radyodada da

yok diye feryat ettiklerine göre pek lâzımlı bir şey olacak...

«Gulgule yok mu?»

Koyu «demokrat» lardan Sıtkı Efendi,

— Hiç zannetmem, dedi, eğer pek öyle millete lâzımlık bir şey olaydı, Menderes onun da pavlikasını kurardı.

Kahveci Âsım Efendi,

— Bu gulgule, nargile olacak, dedi. Nargilenin lugatçası besbelli.

Makinist Aziz bilgiç bilgiç güldü,

— Gulgule motör aksamından bir yedek parçadır. Ana mili dişli aynaya bağlayan pirinçten bir halka vardır. O halkanın ucundaki pim'e gulgule derler.

Mustâa efendi,

— Pek mi mühim? diye sordu.

Makinist Aziz, ihtisasını ilgilen diren bir konu yakaladığını memnun,

— Elbette mühim, dedi, gulgule olmazsa motör, makina dediğin her bir şey istop eder. Gulgule olmazsa tramvay çalışmaz, otomobil çalışmaz, otobüs, vapur, pavlika hiç, hiç bir şey çalışmaz. Memleket mahvoluru.

— Dâhilde yapılmaz mı?

— Bu gulgule dünya yüzünde yalnız bir yerde yetişiyor. O da Amerikanın bir şehrinde...

— Peki be kardeşim, insanın derdi içinde kalmalı. Gulgule yok sa yok... Böyle radyolardan «gulgule yok!..» diye feryat edip de memleketi iki paralık etmenin âlemi var mı? Ben olsam şu radyo müdürünü haysiyet divanına verir, vallahi partiden attırırım.

— Yahu, yok yok diye bağırıyoruz ki, Amerika duysun ki bize gulgule versin. Ağlamayan çocuğa meme verirler mi? Malûm ya, radyo bu, burdan bağırdın mı, git Amerikadan kendi sesini dinle! «Gulgule yok!» diye bağırmazsan, sende gulgule olmadığın Turuman ne bilsin?

Asım Efendi bu yanlışı hemen düzeltti:

— Truman gideli haniiii...

Şimdi Ruzvelet var başta.

— Geçen gün gazetede okudum, Amerika Yunanistana 5 milyar çeki gulgule vermiş. Bize 200 okka mı ne veriyormuş. Bizimkiler de kızmışlar, hem biz bu kadar şey yapalım, hem de gulgule vermesin diyerekten...

O zamana kadar söze karışmamış olan askerî tüfekçi ustalığından emekli Sâlim Efendi,

— Yahu, dedi, sizin bir yanlışlığınız var. Bu gulgule denen şey Hindistandan gelir. Kulunç ağrılarına, seyyar yellere, bir de affedersiniz, adem-i iktidarsızlığa ve kadınların muayyen zamanlarındaki sancılara karşı birebirdir. Gayetle mücerreptir. Üç sabah bir bardak sahlebe iki dirhem de gulgule karıştır iç, bi iznillâh-ı teâlâ

cümle dertlerden pîr-ü pâk olursun.

Tüfekçi ustası o kadar kuvvetli konuşuyordu ki, makinist Aziz çok fena bozuldu, O sırada radyoda şarkının başka mısraları okunuyordu:

«Tâ beste-i zencîr-i berefşânın olaydım.»

Makinist Aziz hemen atıldı:

— Bak zincir diyor... Zincir de yok zira... İlâç olur muymuş gulgule hiç?..

Şarkı hâlâ devam ediyordu:

Kûzünde fıganımla acep gulgule yok mu?

Gulgule yok mu?

— Peki bu radyo hükûmetin radyosu değil mi?

— Radyo başka kimin olur?

— Madem kendisinin radyo da, ne diye gulgule yok diyor. Şimdiye kadar radyodan bir şeyin yok denildiğini ilk defa duyuyorum.

Başka bir şarkı başlamıştı. Ama herkes «gulgule» nin tartışmasıyla uğraşıyordu.

— Eski devir geçti. Şimdi hükûmet dobra dobra... Vara var, yoka yok... Anladın mı?

— Radyoda muhaliflere söz hakkı tanınacaktı. Sakın bu gulgule diye bağıran adam muhalif olmasın...

— Muhalif olsa, hiç böyle gulgulemiz bitti, kalmadı, diye bağırtırlar mı?

— Nedir öyleyse?..

— Bu olsa olsa düşman radyosu. Şimdi yabancı radyolar araya giriyor. Sen dinliyorsun, dinliyorsun, bir de bakıyorsun ki, sonunda herif «burası falan yerin radyosu» demiyor mu?

— Efendim bu gulgule...

Radyoda spiker:

— Bugünkü yayınımız sona ermiştir. Geceniz hayırlı olsun! dedi.

Kahve boşaldı. Dar sokakları dolanan «gulgule» sesleri gecenin karanlığına düşen karlarda eridi. Gulgule yok mu?

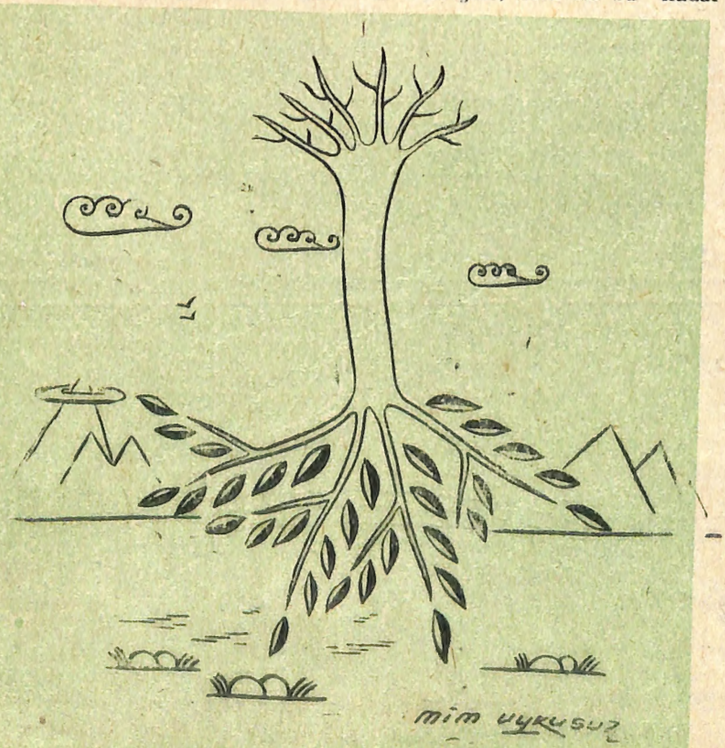

Demokrasimiz yeşeriyor.

Bağımsız Belediye...

1 — 1 Mart 1956 saat 9 da çalınan ti borusuyla Belediye tiye alınmış, değişen hiç bir şey olmamakla beraber, vilâyetin sömürgeciliğinden kurtularak bağımsızlığını kazanmış bana bağlanmıştır.

2 — Bundan sonra Belediye memurları, eskiden olduğu gibi dalga geçmiyeceklerdir. Memurların mat rak geçmeleri şiddetle yasak edilmiştir.

3 — Eskiden olduğu gibi vatandaşa «bugün git, yarın gel!» denilmiyecek, «cancağızın ne zaman isterse o zaman gel!» yahut «hiç gelme!» denilecektir.

4 — Memurlar, kendilerine iş yaptıran vatandaşlara, bankalar gibi ikramiye vereceklerdir. Her memur masası üzerine şöyle levhalar asılmalıdır: «Vatandaş! İşini bu masada yaptırırsan bir adet ikinci cıgara verilecektir.» «Burada işini yaptıran her vatandaşa, bir acı kah ve ikram edilir!» «Vatandaş! Masama koş! Çekilişe pek az kaldı. Her evrak getirene bir numara!»

5 — Bundan sonra işler tıkırında gidecek, teknik olsun, gayri teknik (!) olsun, hiç bir arıza uydurulmıyacak, eskiden olduğu gibi, hemşerilere yutturulmıyacaktır.

6 — Gelecek Türk - Macar futbol maçı da hafta içinde yapılırsa, hiç olmazsa insaniyet namına bir nöbetçi memur bırakmadan memurlar maça gitmiyeceklerdir.

7 — Çivi, çimento, cam, fayans tuğla, kum, çakıl gibi inşaat malzemesi bulunmadığından, eldekilerin olsun israf edilmemesi için, bundan sonra ekmeklere inşaat malzemesi karıştırılmıyacaktır.

8 — Şehrimizin tarihî meselelerinden çöp meselesi, hayat pahalılığı sayesinde kökünden halledilecektir. Hızla devam eden pahalılık yüzünden vatandaşların çerçöp ziyan etmiyecekleri tabiî oldu ğundan, çöp arabaları itfaiyeye devredilecektir.

9 — Kasaplarla, manavlarla, kabzımallarla, lokantacı ve sair esnafla yaptığımız 100 sene muha rebeleri, bundan sonra Allahın izniyle mutlaka kazanılması için, düşmanımızın zam istekleri önce red, sonra kabul olunacaktır. Tecrübeler başka çaresi olmadığını gös termiştir.

10 — Bundan sonra, vatandaşın kışın çamurdan, yazın tozdan rahatsız olmaması için, her çeşit hava muhalefeti de şiddetle yasak edilecektir.

11 — Hiç olmazsa ikinci emre kadar bu yasakların unutulmamasını, bu emirlerin yerine getirilmesini, emirlerimi yerine getirmiyen vatandaşlar, belediye bütçesinin açığını kapamak için, şiddetli cezalar kesilmesini, ben başta olmak üzere, hamam ve tasın yerli yerinde durup, hiç bir şeyin değişmediğini, bu gösterinin demokratik bir tören olduğunu bildirir, vatandaşa Allahtan sabir, bizlere selâmet dilerim.

Ti borusuyla beraber Bağımsız İstanbul Belediye Başkanı olan, eski İstanbul bağımlı Belediye Başkan vekili ve Belediye ile vilâyetin ayrıldığı İstanbul Valisi Ord. Prof.

(Zeki) F. K. G.

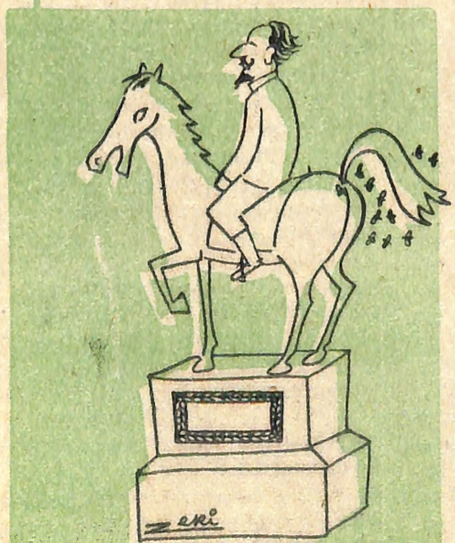

YAZISIZ!..

VARLAR — YOKLAR!..

DAVETNÂME

On şu kadar yıl önce Şehremininde Tatar güzeli Sulhiye'yi öldüren meçhul katilin, altı yıl önce Sarıyerde Sevim'i öldüren meçhul canavarın, otomobil faresi Tok Ali'nin, hapishanelerden kaçma rekortmeni Papağan Nuri'nin, firari Fil Faruk'un, soygun kralı Çakal Ahmet'in, yüz sabıkalı Sansar Recep'in ve Zürafa Niyazi'nin, Kartal Mehmed'in, profesörünü öldüren Mehmet Taşkesen'i örnek alarak, insaniyet namına gazetemiz idarehanesine gelerek teslim olmalarını rica ederiz.

Cumhuriyet Gazetesi

SIR

— Kadınlar katiyyen sır tutamaz... diyordu biri. Vedat Nedim atıldı:

— Ne münasebet... Benimki mükemmel sır tutar...

— Amma da yaptın yahu, dedidir...

— Tabii, dedi, yirmi senedir meselâ, kazandığım paraları ne yaptığını bir türlü öğrenememişimdir...

İSTİRAHAT

Adamcağız, geceyarısına doğru doktora telefon etti:

— Aman, yetişin... Konuşurken karımın birdenbire çene kemikleri çıktı. Konuşamıyor...

Telefon edeni de, karısını da gayet iyi tanıyan doktor:

— Peki, dedi, birkaç hastaya uğramam lâzım daha. Ben gelinceye kadar siz de istirahat, edin, karınız da biraz dinlensin...

İleri Gelen Adamlar

«K» kasabası hudut üzerinde, doğu illerimizden birindedir.

Kışı altı, yedi ay sürer. Hem de karlı kıyametli, bir kara kıştır.

İktidar Partisi kurucuları aralarında iyice düşünüp taşınıp en uzak, en küçük kuruluşlarına, bucaklarına, ocaklarına kadar göndermek için bir genelge kaleme aldılar.

«K» kasabası Parti Başkanı Merkezden gelen genelgeyi okuyunca eli ayağı birbirine dolaştı. Sanki hemen kapı açılıp parti ileri geleni içeri girecekmiş gibi yüreği küt küt atıyordu.

«K» kasabasının Parti idare heyeti toplandı. Kendini toparlamaya çalışan Başkan, idare heyetinden ve Taş mahalle muhtarı, Modern Palas otelinin sahibi Hüsnü Efendi'ye,

— Bay Hüsnü, dedi, «Resmî konuşmalarında arkadaşlarına Bay derdi», şu mektubu okuyalım bir.

Otelci Hüsnü Efendi genelgeyi okudu. Belediye Başkanı Haydar Bey:

— Geliyorlar! dedi.

— Ben de öyle anladım, bu mektuptan o anlaşılıyor, geliyorlar!..

Merkez, genelgede bazı şeyler soruyor, bunların cevaplandırılması istiyordu. İstenilen cevaplar madde madde verilmişti:

1 — Kasabamızda partimize kayıtlı beş bin üye olup, bunların hepsi de icabında partimize canlarını fedaya hazır ve amâde olmakla beraber parti aidatı verenlerin yekûnu ise elli kişiyi pek çok geçmemektedir.

2 — Yüksek emirleriniz başımız la beraber olup, muazzam bir istikbal merasimi hazırlanarak, her gün istasyona ilk okul mektebinin çocukları yeni elbiselerini giymiş olarak çıkarılmakta ve bütün köy muhtarlarına, köylerindeki eli ayağı tutanların mevcutlu olarak istasyona gönderilmeleri bildirilmiştir. Ayrıyeten komşu kasabalardan bir insaniyetlik olmak üzere, üçer beşer bin kişilik yardımcı olaraktan kuvvet göndermeleri, yarın aynı iş başlarına gelince bizim de kendilerine yardım edeceğimiz bildirilmiştir.

3 — Kasabamızda partimiz, iki adet futbol topu oyunu için kulüp açaraktan gençleri sinesinde toplamıştır. Kasabamızı teşrifinizde bu iki gençlik takımı arasında, huzurunuzda bir maç müsabakası yapılmak için her gün talimler icra olunmaktadır. Bundan başka, ayrıyeten yine gençliği sinesinde toplayan iki tiyatro kumpanyası terbiyevî mahiyette dram piyesleriyle, son derecelerde ahlâkî komediler başlamış olup, yine teşrifinizde huzurunuzda bu temsil oyunları gösterilecekir.

★

.....

Cevap postaya verildi. Kış birden bastırmıştı. «K» kasabası kasımın ortasında karlara gömüldü. Partinin istediği cevap postalandığı zaman yollar kapalı değildi. Ama tren «K» kasabasından 23 Km. ilerdeki istasyondan öteye gidememişti. O taraf berbattı. Bütün mektuplar, havale, koliler posta vagonunda kalmıştı.

Ankaradaki merkeze, bütün parti kuruluşlarından cevaplar, raporlar gelmişti. Yalnız «K» kasabasından ses çıkmıyordu. «K» kasabası parti başkanlığına bu aldırmazlığından ötürü ağır bir yazı daha yazıldı. Bu yazı postaya verilene kadar yollar büsbütün kapanmış, yazı yolda kalmıştı.

★

«K» kasabası particileri, göze girmek için birbirleriyle yarış ediyorlardı. Parti Başkanı ile Belediye Başkanı kendilerini gösterip mebus olmak umuduna kapılmışlardı.

Orta okul müdürü bir hafta çalışarak, Parti Başkanına bir karşılama nutku hazırlamıştı. Buna karşılık her gece beraber ve başkanın hesabına içiyorlardı. Şimdi Parti Başkanı, her akşam rakı sofrasında, müdürün sık sık düzelttiği bu nutku, ezberliyordu. Müdür, başkanın sözünü ara yerde kesiyor,

— Burada sesini daha bir yükselt!

Yahut,

— Burada biraz sus, gözlerini şöyle bir etrafta gezdir, azıcık gül. Sonra yine başla!

Dinliyordu.

Belediye Başkanı da ziyaret hazırlığıyla uğraşıyordu. Modern Palas otelinin sahibi Hüsnü Efendi'nin bu karşılama için frak giyeceğini duymuştu. Herif hepsinden üstün çıkacaktı. Elbette frak lı adam, frak giymesini bilen adam dururken, fraksızları mebus yapıp Ankaraya götürmezlerdi.

Otelci Hüsnü Efendi, Cumhuriyetin ilk senelerinde delege olarak Ankaraya gittiği zaman, bu frakı orada elden düşme almıştı. Karısı sandıktan çıkardı. Naftalinlerini silkelediler, ütülediler. Bir türlü frak Hüsnü Efendi'ye olmuyordu. Elbise biraz, küçülmüş, Hüsnü Efendi de büyümüştü. Pantalonun beli kavuşmuyordu.

★

Merkez «K» kasabasından hâlâ cevap alamadığı için telâşlandı. Bu sefer daha ağır bir yazı yazdılar. Ona da cevap yok. Bazı parti teşkilâtı olduğu gibi başka partiye geçiyordu. Sakın «K» kasa-

(Arkası 12 nci sayfada)

«KÖRLERİN TÜRKÜSÜ..»

50 yıl sonra

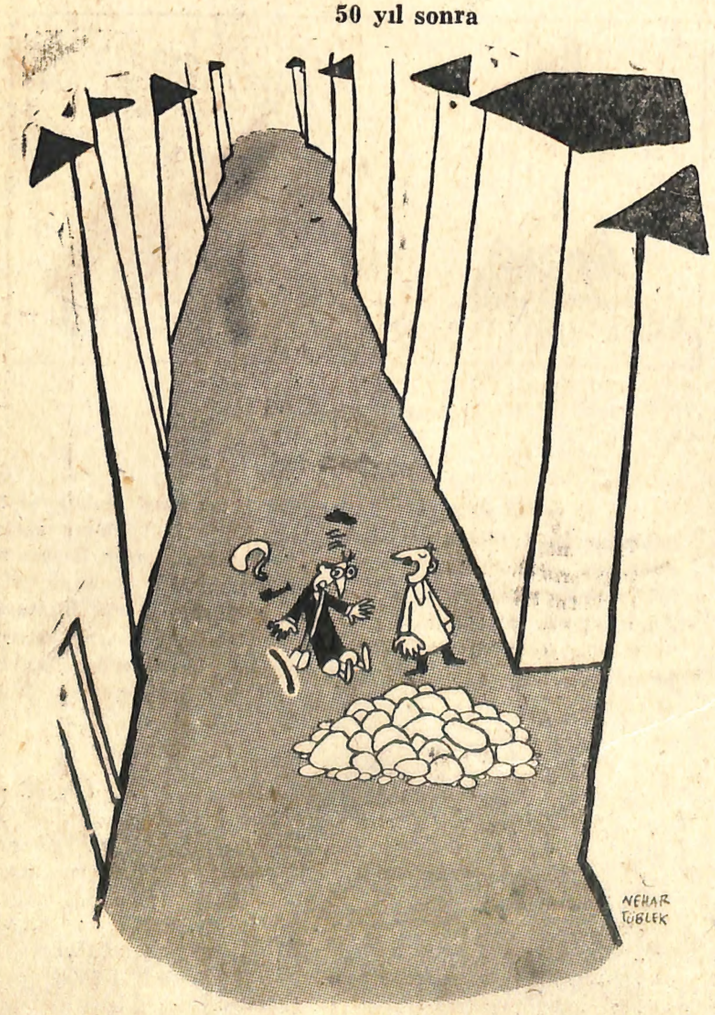

— Burası mı? Patrona Halil hamamı, Mister!.. Eski Eserleri Koruma Derneği hâlâ yıktırılmasına müsaade etmiyor!..

KABAK

Mütahassıs olmak için, memleketin en tanınmış asabiyecisinin yanına asistan girdi. Bu, herkese düşen şans değildi. Dört asistandılar. Profesör, birini her sabah, yapılmakta olan apartımanının kontrolüne gönderirdi. Yapı kontrolörü olan asistan, akşamları hocasının evine gider, o gün yapılan işleri anlatırdı:

— Duvar, bir metre otuz santim yükseldi. Tuğla ocağından iki araba tuğla geldi. İlâve kat için Fen İşleri Müdürlüğüne dilekçeyi götürdüm efendim.

Ondan sonra da, ertesi gün için neler gerekli ise, onları söylerdi.

— Elli torba çimentoya, iki araba da kuma ihtiyaç var.

İkinci asistan, profesörün daha özel işlerine bakardı.

Üçüncü asistana bir gün, muayenehanesine şuradan buradan gelen, işe yaramayan kitapların, dergilerin ortadan kaldırılması işini vermişti. Asistan bütün bu kuru kalabalığı toplayıp kesekâğıtçılara sattı. Hocasının huyunu bildiği için, parayı da getirip, masasının üzerine koydu. Profesörün kaşları çatıldı. Parayı cebine korken:

— Seni kazıklamışlar, dedi, sen ne biçim doktorsun?

Profesör, asistanlarına faydalı da olurdu. Onları arasıra korurdu. Zengin hastaları oldu mu, asistanlarını da yanına alır, beraber muayeneye, ya da tedaviye giderdi.. Asistanların cebine nezaketle konulan paralar, aldıkları asistan maaşını geçerdi.

Bir gün yine Profesör, bakmakta olduğu hastalardan zengin bir Mısırlı kadının köşküne giderken, asistanlarından birini de yanına almıştı. Otomobille köşke gittiler. Profesör kadını muayene etti. Reçete yazdı.

— Geçen sefer gördüğümden daha iyi, dedi.

— Doktor bey, neler yesin? diye sordular.

Profesör saymağa başladı:

— Et yiyebilir, sebze yesin, meyve yesin. Hamur işi, makarna, pilâv yemelidir. Etler kızarmış da olur, haşlama da olur. Balık dokunmaz. Tatlı faydalıdır. Fasulya, nohut gibi kuru sebzelerin hiç zararı olmaz. Hattâ içki de alabilir.

Profesör yenilecek, içilecek ne

varsa hepsini saymıştı. Hasta kadın, yattığı yerden:

— Acaba kabak da yiyebilir miyim doktor bey?

Diye sordu. Profesör, sanki hakarete uğramış gibi yerinden fırladı. Elini havaya kaldırarak:

— Katiyen... katiyen!.. diye bağırdı, ben size kabak yeyin dedim mi?.. Yoksa intihar mı etmek istiyorsunuz? Kabak olmaz!..

Göstermeden şişkin bir zarf profesörün cebine kondu. Asistanın cebine de, içinde bir maaşı kadar para olan zarf konulmuştu. Profesörle asistanı dışarı çıktılar. Araba ile hastahaneye geliyorlardı. Asistan, içine dert olan şeyi sorup sormamakta çekingendi. Sonunda dayanamadı:

— Hocam, dedi, bir şey sormak istiyorum.

— Sor bakalım.

— Hastaya, yenilecek yenilmiyecek ne kadar şey varsa hepsini serbest bıraktınız. Etlisi, tatlısı, tuzlusune kadar. Sonra da kabağı yasak ettiniz. Bunun sebebini bir türlü anlıyamadım. Acaba benim henüz bilemediğim bir hastalık, bir tedavi tarzı mı?

Koca Professör kahkaha ile güldü. Babacan tavriyle elini asistanının omuzuna koydu:

— Sen, dedi, doktorluğu öğrenemediğin gibi, doktorculuğu da öğrenemedin. Hasta hher şeyi yiye bilirdi. Kabağı sorduğuna göre, demek ki kabağı çok seviyor. Kabak yemezse bir kaç zaman, ölmez ya... Kabağı da ye deseydim, benim doktorluğumun değeri kalmazdı. Şimdi o, acaba ne zaman doktor, kabağa izin verecek de yiyeceğim, diye bekler durur. Bir zaman gelir kabağa müsaade eder, bu sefer patlıcanı yasak ederim. Anladın mı?..

Asistan anlamıştı.

Professör, apartımanının kapısında arabadan inerken, asistanına:

— Yarın sabah erkenden yapıya git, bak!.. dedi.

Asistan:

— Başüstüne hocam, diye cevap verdi.

Şimdi o asistan profesördür. Eski profesörü de sizlere ömür, Allah rahmet eylesin.

●

DEĞERİ

Gazeteci arkadaşlardan Ali Oraloğlu ile eşi Lâle Oraloğlu, Küçük Sahne'de bir eserin ilk temsiline gelmişlerdi. Uzun zamandır kendilerini görmemiş olan bir dostları:

— Yahu, dedi Ali'yi köşeye çekip... Bakıyorum da maşallah karın yine eskisi gibi taptaze...

Ali Oraloğlu'nun sevinçten gözleri ışıldadı:

— Tabii, dedi, yalnız şimdi günde bir saat kadar uğraşıyor bu tazelik için, bana biraz masrafa maloluyor...

●

ANLAYIŞ

Patron hem zengindi hem de bekârdı. Bir sabah, genç ve güzel daktilosiyle işe koyulmadan evvel:

— Aman Ayfer, dedi, dün gece bir rüya gördüm, bir rüya...

— Hayırdır inşallah efendim...

— Sorma... Dünyanın en güzel kıziyle evlenmiştim...

— Aman ne iyi, dedi Ayfer... Bâri mesut muyduk?

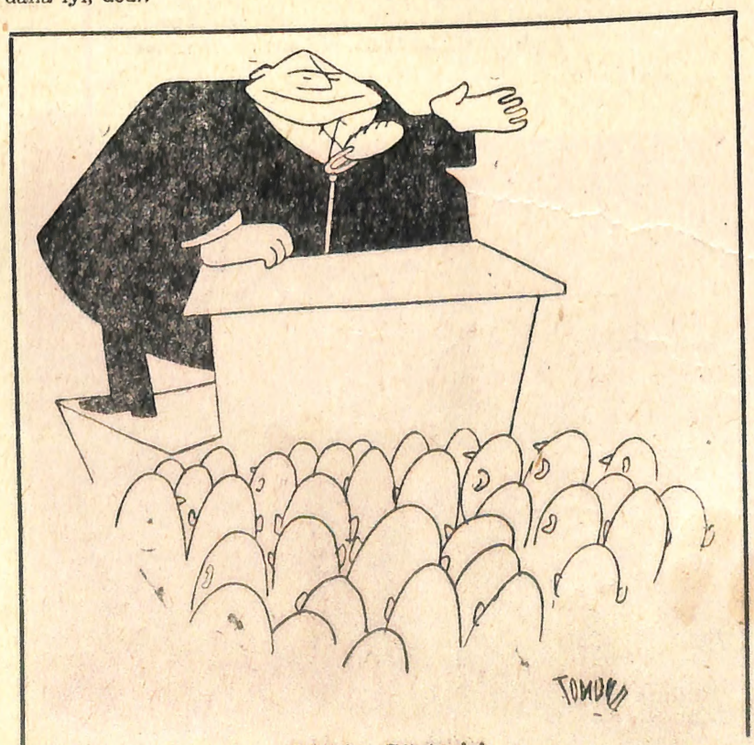

Göğde Gösterisi

SPOR

Vücudu güzelleştirir

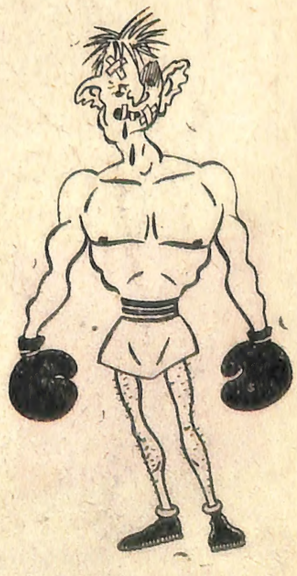

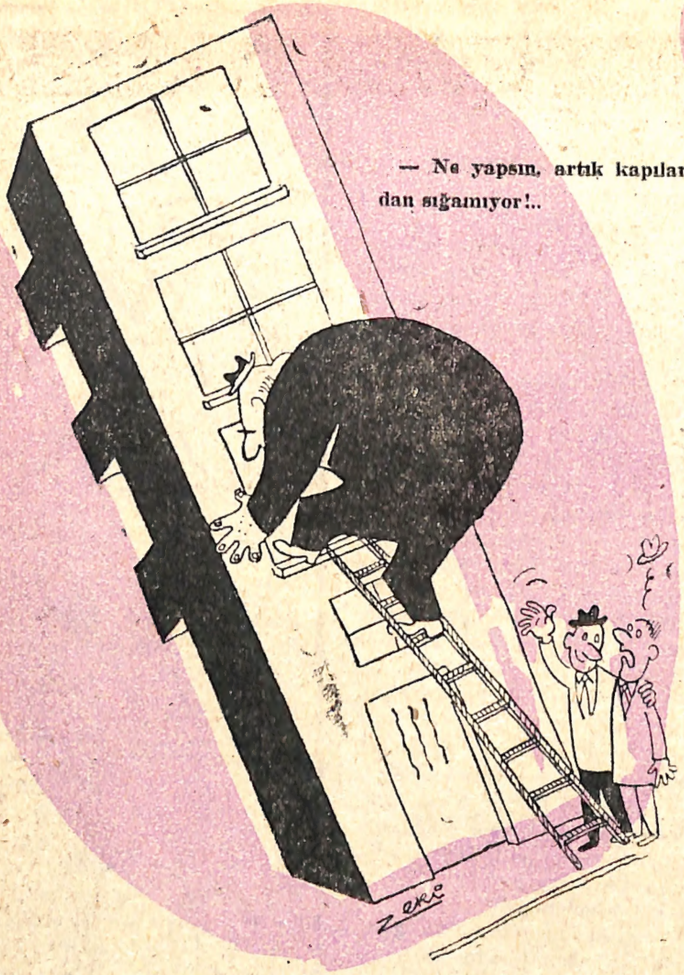

— Ne yapsın, artık kapılardan sığamıyor!..

ASLAN

Şu maskeli Akademi balosunda olanları biliyor musunuz? Hayvan terbiyecisi kıyafetinde biri yüksek sesle bağırdı:

— Dikkat, aranızda sahici bir arslan var!..

Herkes deliye döndü. Bunu söyleyen ise, muharrir Arslan Tufan'ın koluna girdi:

— Yürü Arslan'cığım, dedi, işte bize de boş bir masa açıldı...

— Ankara, pahalılıkta dünyanın ikinci şehri diye yazan kim?.
— Bir Amerikan gazetesi..
— Resmî ilânını kesin!..

İNSANOĞLU

Her işin bir yolu var, acele etme biraz,
Hele politikada olacaksın pek kurnaz;
Düşmanın olsa bile çalacaksın ona saz,
Son sözünü ilk deyip, aklı olan saldırmaz,

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

★

Çalışır görünerek yan gelip te yatmalı,
Şu ölümlü dünyanın anasını satmalı...
Din uğruna nutuk çek, olsan bile bi-namaz.
Kazığı yağlamalı, nezaketle atmalı,

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

★

Hart diye ısırmalı dünkü öptüğü eli,
Külâhını çıkarıp sakın gösterme keli.
Yükselmek istiyenler olmalı perendebaz,
Beline menteşe tak! eğilip bükülmeli,

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

★

«Merhaba kör kadı!» yok, fırsat geçmeden ele,
Kozunu oyna ama, uygun zamanı bekle!
Mâdem koltuk istersin, etme yavrum fazla naz
Diktatör olmak için, olmalı önce köle!

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

★

Bol keseden vâdedip, güler yüzle oy topla,
Önce oyna oyununu, şişsin cüzdan, koy, topla!
Başarı yollarında olmalısın bir canbaz,
Liderin huzurunda eğil, bükül ve hopla,

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

★

Hürriyetsever görün, belli etme işini,
Karda yürüsen bile, çaktırma gidişini,
Bu işler kolay değil, olacaksın hokkabaz,
Gül ama göstermeden biledğin dişini,

İnsan oğlu nâziktir, ağır sözü kaldırmaz,
Eşek dersin kızar da, bin sırtına aldırmaz!

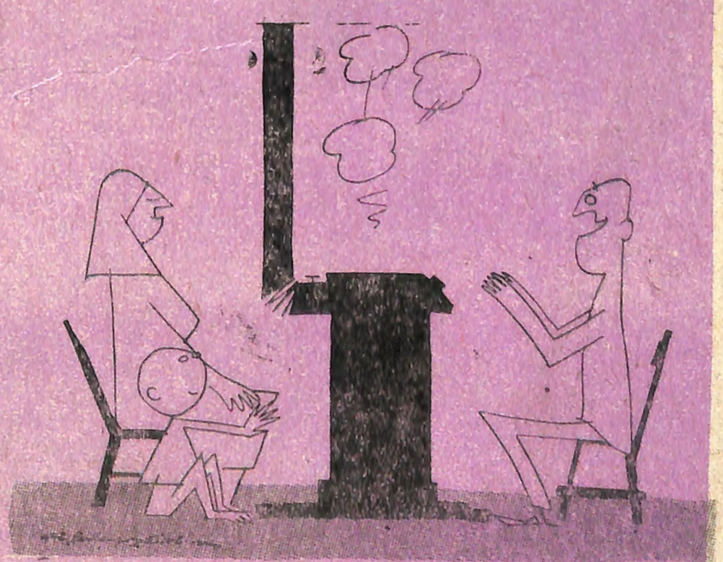

MUTLU AZINLIK!..

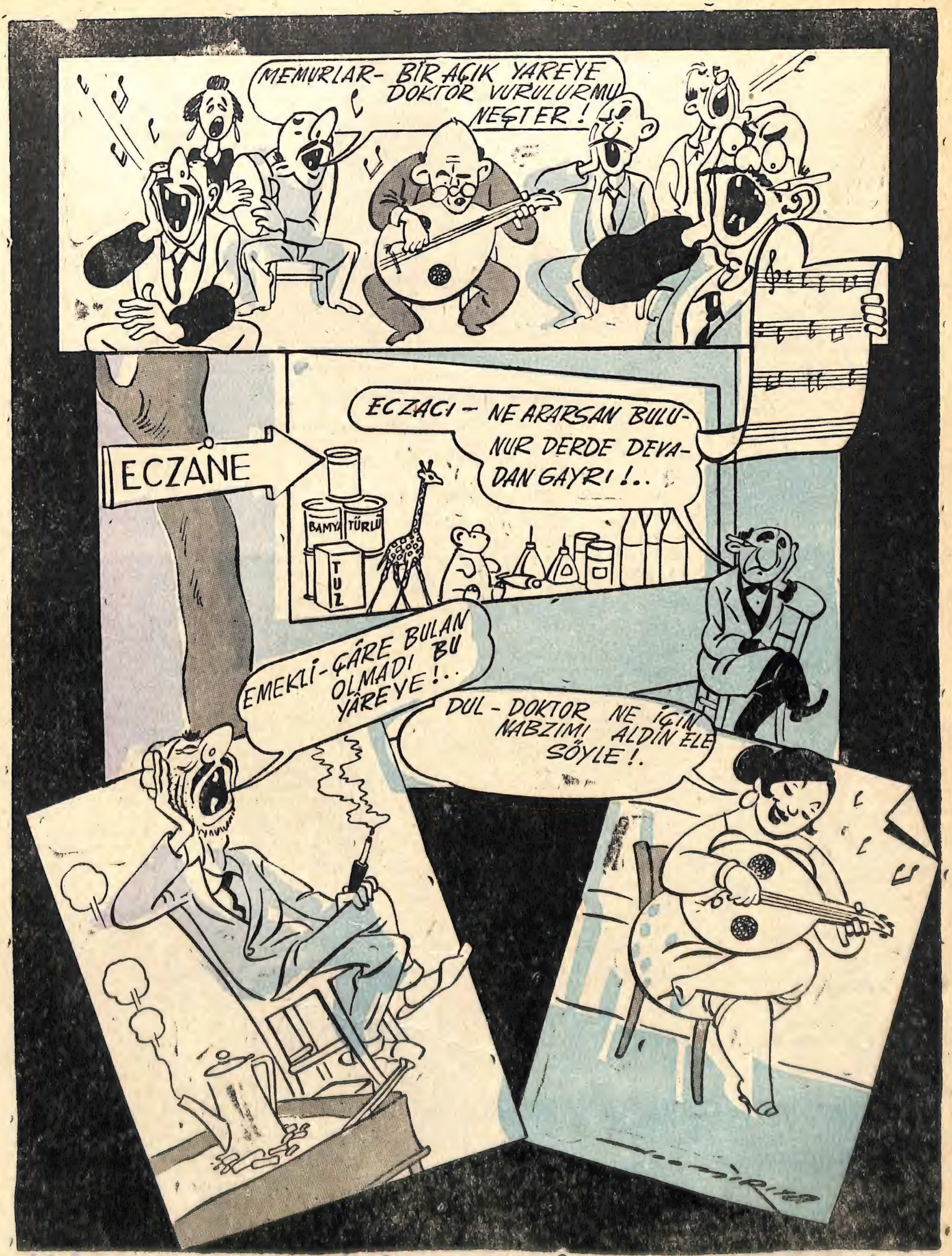

VİZİTELER 40 LİRAYA ÇIKTIKTAN SONRA!

GAZETELER: BURSADA POLİSLER KARGA AVINA ÇIKTILAR:

— Amman avcı vurma beni!..

(Baştarafı 8 inci sayfada)

bası da böyle bir oyun oynamasın!.. İşi tatlıya bağlamak için bu sefer «K» kasabasına, merkeze bir heyet göndermesi yazıldı. Partiden kopmak üzere olan illerden heyet isteniyor, bu heyet parti ileri gelenleri tarafından kabul olunuyor, ziyafetler veriliyor, beraber çıkarılan resimler gazetelerde basılınca, merkezle bağları kuvvetlenmiş oluyordu. «K» kasabası merkezin çağırısına da cevap vermedi. Çünkü bütün mektuplar yolda kalıyor, ellerine geçmiyordu.

★

Fubol takımına zorla on sekiz oyuncu bulunmuştu. Daha üç oyuncu eksikti. İstasyon memuru, iki öğretmen, hususi muhasebeden üç memur, sağlık memuru, bir de mübaşir takıma girmişti, üst tarafı öğrencilerden tamamlanmıştı. Memurlara, futbol oynamaları için izin çıktığı duyulunca futbolculuğa rağbet birdenbire arttı. Hattâ Kaymakamlıkta kâtip elli dört yaşındaki Selâhattin Efendi bile kaleci durmıya kalktı.

★

Eski Halkevi binasında «Gençlik Sahnesi» kurulmuştu. Tiyatroya ilgi daha çoktu. Yalnız kadın artist bulamıyorlardı.

— Ah, yaz olsa!..

Yazın kasabaya cambazlar, şarkıcılar, saz takımları gelirdi, onlardan bir iki artist kadın kiralarlardı.

Erkeklerden birini kadın kılığına sokmayı düşündüler. Buna da kimsa yanaşmadı.

Otel müdürü, bütün oyuncuları erkek olan bir piyes bulmuştu. Hergün provaları yapılıyordu.

★

«K» kasabası particilerinden kuyumcu Rıza Bey,

Başkan, iki ay önce gelen genelgeyi kuyumcu Rıza'ya uzattı:

— Oku şunu!.. Pek yakında gelecekleri yazıyor. Onlar gelecek olurlarsa, trenle mi gelirler? Bir de bakmışsın bir sabah kasabayı kadillaklar sarıvermiş... Söyle bakalım Bay Rıza, o zaman ne yaparız?

— Yahu yollar kapalı...

— Yollar kapalı, tren işlemiyor, bu havada kimse gelmez!.. dedi.

— Yollar sana, bana kapalı... Onlar gelecek olduktan sonra kapalı mapalı dinlerler mi? Kadillakların önüne, efendime söyliyeyim, bin traktör dizerler, silindirler korlar. Karları temizler, hem yolları yapar, hem gelirler...

İlk okul, orta okul öğrencileri başlarında öğretmenleri her gün istasyona iniyor, karşılama için hazırlanıyorlardı. Kışın çiçek değil, yeşil ot bile bulunmazdı.

Enstitünün dikiş öğretmeni (başka öğretmen yoktu) krepon kâğıtlarından yapma çiçek bir buket yapmıştı. Kaymakamın on bir yaşındaki kızı Gülsen, her gün bu buketle istasyona iniyordu. Gülsen'in, trenden, ya da otomobilden iner inmez ileri gelenlere bu buketi nasıl vereceği talim ediliyordu.

★

Mart ortalarına doğru artık herkes bu hazırlıktan bıkmış, çalışmalar gevşemişti. Parti Başkanı da umudunu keser gibi olduğu için, Merkezden gelip gelmiyeceklerini öğrenmek istiyordu. Doğrudan doğruya üst makama sormak ayıp olurdu. «Başkan askerliğinde iyi bir çavuştu.» Bunu bir kurnazca soracaktı. Şehirlerarası telefon çalışmadığı için jandarma telefonu ile konuşacaktı. Jandarma dairesine gitti. Jandarmanın telefonu manyetolu telefondu. An karaya kadar doğrudan doğruya konuşulamazdı. Jandarma çavuşu:

— Biz «.....» le konuşuruz. Orada telsiz var.

Onlar telsizle (.....) ye sorar. (.....) de (.....) ye elefon eder. Ordan (.....) ye sorarlar. Orasının Ankaraya irtibatı vardır, dedi.

★

Bir buçuk ay işlemeyen tren, ertesi gün ilk defa kasabaya gelecekti. Haberler birbirini tutuyordu. Demek «ileri gelenler» trenle geleceklerdi. Piyeste rolü olanlar, rollerini unuttuklarından ezberlemeye başladılar. Futbolcular son bir antrenman yaptılar. Oyunda, sağlık memuru topa vuruyorum diye ayağını boşa savurduğundan sakatlanmıştı.

Karşılayıcılar sabah erkenden istasyona toplanmışlardı. Karşılayıcıların ortasında, İzmir marşı ile Cezair marşını çok iyi çalan mızıka yahut ta saz takımı vardı; bir davul, bir keman, bir zurna, bir de klernetçi kıptı Apti... En başta öğrenciler, sonra futbol kıyafetleriyle iki takım yer almıştı. Onlardan sonra da «Gençlik Sahnesi» artistleri vardı. İstasyona boydan boya üzerinde «Hoş geldiniz» yazılı bir bez gerilmişti.

Arkada halk yığılmıştı. Komşu kasabadan gelen partililer de orada idi.

İleri gelen adama verilecek bu kete bakınca Başkan kızdı. Hergün istasyona götürülüp getirilmekten kâğıt çiçekler kirlenmiş, ıslanıp yumuşamış, yırtılmıştı. Başkanın asıl kızgınlığı Otelci Hüsnü'ye idi. Üstünde frak olduğu için en başa geçmiş, birdenbire bir önem almıştı. Frakı giyince kimse de ona «geri dur!» diyemiyordu. Belediye Başkanınkı yeni idi ama fraka benzememişti. Siyah kravat ta bulamadığı için, renkli bir kravat takmıştı.

Parti Başkanı telâştan, heyecandan okuyacağı nutku unutmuştu. Sık sık helâya gidip nutuk kâğıdını okuyor, nutku ezbere alıyordu.

Her taraf kâğıt bayraklarla donanmıştı. Trenin düdüğü duyulunca heyecan son kerteyi buldu. Tren istasyona girdi, bir kaynaşma oldu, bir uğultu, arkadan alkış ve yaşa sesleri yükseldi. Davulun tokmağı ile saz - mızıka takımı İzmir marşına başladı.

Trenden inenler oluyordu ama, hangisinin ileri gelen olduğu pek belli değildi. Belediye Başkanı, trenden inenlerden en şişman olanının elini öpüyordu. Modern Palas sahibi şık birinin eline sarılmak için eğilirken pantalonunun dikişleri sökülmüştü. Gençlik kolu da bir adama yapışmış, omuzlarının üstünde havaya kaldırmışlardı. Halk: — Yaşaaa!.. yaşasın! diye bağırıyordu.

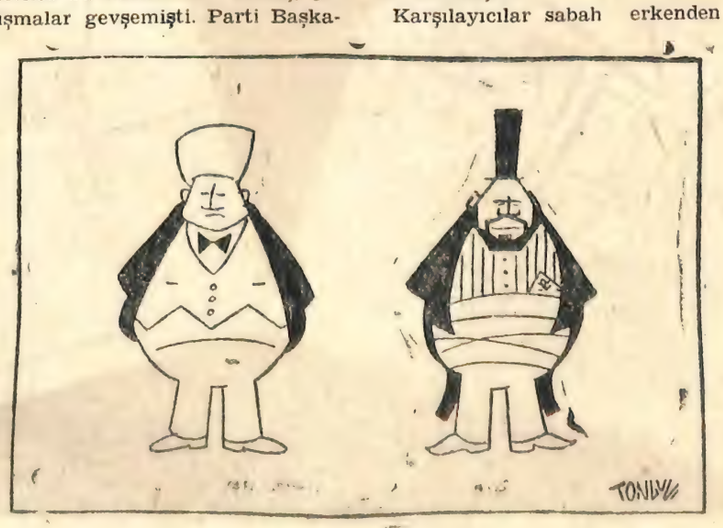

Biz bize benzeriz!

Sürpriz PARTİ

Bu şenlik, bağırışma, bu kargaşalık bir çeyrek kadar sürdü. Ondan sonra herkesi bir sessizlik aldı. Halk arasında fısıldaşma başladı.

— Gelmemişler!..

— Ben gözümle gördüm be!.. Bizim başkan elini öpüyordu.

— O bir yolcu imiş!..

— Değil vallahi... Bir göbeği vardı ki maşallah... Öyle yolcu mu olurmuş?..

sırada posta memuru elinde bir sürü zarfla Parti Başkanına geldi. Mektupların hepsi de Partiye, hem de Merkezden gelmişti. Parti Başkanı heyecanla mektupları aldı. Hiç şimdiye kadar merkezden bu kadar mektup birden almamıştı. Titreyen parmaklarıyla en üstteki zarfı açtı. Etrafındakiler merakla ona bakıyorlardı. Okuması pek kuvvetli olmadığı için,

— Demir Ali oğlum, benim gözüm iyi seçmez, okuyuver şunu!.. dedi.

Demir Ali Merkezden gelen yazıyı yüksek sesle okudu:

«K» Parti Başkanlığına

İdare heyetinizin, parti işlerine karşı aylardanberi sürüp giden ilgisizliği, parti teşkilâtı içindeki bozguncu hareketleri, yıkıcılığı, partiler arasında nifak yaratması gibi parti disiplinini bozan hareketleri delilleriyle sabit olduğundan, parti selâmeti bakımından Haysiyet Divanı kararıyla partiden çıkarıldığını bildiririm..»

Parti Başkanı sarsıldı. Üyelerin rengi sarardı. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Belediye Başkanı,

— Elli kişilik ziyafet hazırlamıştım, ne olacak? dedi.

Futbol takımı kaptanı,

— Yazık, dedi, karda kışta don gömlek bu kadar titredik...

Demir Ali,

— Tiyatro, dedi, makiyajları bile hazır...

Parti Başkanının kan, beynine sıçradı.

O hiddetle dili çözüldü,

— Arkadaşlar, dedi, biz bu kadar hazırlık yaptık...

— Evet yaptık...

— Bu kadar hazırlığa günah!..

— Şimdi hep birden «Millî Kudret Partisi» ne geçeriz... Haa?.. Ne dersiniz? Hiç hazırlığımızı bozmayın!.. Millî Kudret Partisinin ileri gelenlerini çağırırız!..

— Çağırırız...

— Karar mı?

— Karar...

Kararı imzalamak ve tabelâyı değiştirmek için parti binasına giderlerken bir İstanbul gazetesinin muhabiri olan Demir Ali Postahaneye koştu, İstanbul gazetelerine telgraflar çekti:

«K» kasabası «.....» partisi idare heyetiyle birlikte 500 üyesi, «.....» partisinin zararlı gidişini beğenmediklerinden, ve düzeltilmesine de imkân görmediklerinden toptan istifa ederek «Millî Kudret Partisi» ne geçmişlerdir.

Yok, bu yeni bir siyasî parti değil... Bir çeşit eğlence! Gerçi siyasî partiler de bazılarına göre gönül eğlencesi, bazılarına göre elâlem eğlencesi ama, bu başka türlüsü... Anlatayım da ne türlü olduğunu öğrenin:

Meşhur bir muharririmiz vardır. İsmi lâzım değil, çünkü reklâm olur. Bekârdır da. Yeni bir romana hazırlanıyordu. Gayet kara düşüncelerle dolu, hayatı ters gören bir romandı bu. Çünkü muharrir (haydi ismine Rıza diyelim), son zamanlarda eskisinden ziyade züğürtlemişti. Taksimde, geniş bir apartımanda tek başına oturmakta ve bilhassa geceleri çalışmak-

taydı. Bekâr olduğundan ziyade, gündüzleri meşgul bulunduğu için...

Bir gece yarısına doğru, Rıza, kapısı yıkılıyor zannetti. Sanki bir haydut çetesi apartımanına yükleniyordu. Hemen kalemi elinden attı (O, maalesef bizim gibi daktilo makinesinde yazamaz, çünkü yazdıklarını bozar durur).

— Kim o? diye seslendi.

İrili ufaklı, erkekli dişili bir takım sesler uğuldadı. Merakla kapıyı açtığı zaman, içlerinde aktör, muharrir ve tüccar da bulunan beşi kadın, dördü erkek, tam dokuz kişinin, dokuz arkadaşının apartımana gelip dayandıklarını anladı. Bunlar, hep birden istilâ edercesine içeri doldular.

— Durun yahu, ne oluyorsunuz? Ne var? demesine bile vakit bırakmadılar.

— Evinde bir sürpriz parti yapacağız... diye haykırıştılar.

— O da nesi?

— Söylemeyiz. Yoksa sürprizliği kalmaz...

— Peki, bunu evinizde yapsaydınız olmaz mıydı? Şart mıydı gelip benim rahatımı kaçırmak?

— Şarttı tabiî, dediler. Çünkü biz bu parti sırasında hem seni eğlendireceğiz, hem de keten helvası yapıp partimizin sürprizini hazırlıyacağız. Halbuki biliyorsun, bizim evde böyle şeye imkân yoktur. Çünkü peder...

O sırada, gelenlerden Kâmil, onun tanımadığı tek insanı Rıza'ya takdim etti:

— Kumaş desinatörü, ressam Mehlika.

Rıza, kıza baktı: İncecik beli, inadına dolgun memeleri vardı. Partinin asıl sürprizi galiba oydu.

Haydutlar, babalarının evindeymişler gibi, büyük bir teklifsizlik le mutfak ve yemek salonunu işgal ettiler.

— Karnımız aç... diye bağrışıyorlardı. Rıza ekini belli etmedi ama, fena içerledi. «Ulan» dedi içinden, «ben de size bir süpriz dalgası yapayım da görün...»

Herifler mutfakta ne buldularsa pişirmeğe kalktılar. Keten helvası yapacağız diye az daha apartımanı yakacaklardı. Bu da Mehlika'nın marifetiydi. Lâkin o, yavuz bir hırsız edasiyle, havagazının bakımsızlığından tutturup Rıza'yı suçlu çıkarmakta gecikmedi.

Neden sonra pişecekler pişti, kırılacak kaplar fazlasiyle kırıldı ve yemek yendi. Aradan on dakika kadar geçer geçmez, Rıza, hemen tuzluğu eline aldı:

— Eyvah çocuklar, dedi, galiba hepiniz zehirlendiniz. Galiba değil, muhakkak zehirlendiniz. Geçen seneki polis romanını hazırlarken, incelemeler yapmak üzere aldığım bir mikdar zehiri tuz diye yemeklerinize ektim. Aman, vakit geçirmeyin. Gümüşsuyu hastahanesi iki adım. Koşun, hemen midelerinizi yıkatın. Beni de mesuliyetten kurtarın. birinizin burnu kanasa, alimallah mahkeme mahkeme süründürürler...

Başta tüccar dost olmak üzere, hiç kimse Rıza'ya sözlerini ikiletirmedi. Derhal kapıdan fırladılar. Yalnız, ayaklarını sürüyen Mehlika, arkaya kalmıştı. Rıza onun koluna yapıştı:

— Bu namussuzlara uacak ne vardı? diye çıkıştı. Bak işte seni gecenin bu vaktinde tek başına bırakıp canlarının derdine düştüler bile... Nereye gidiyorsun? Şuradan şuraya kımıldıyamazsın... Beyoğlundan bu saatte erkekler bile geçemez yavrum. Gel, sen en iyisi bende yat...

— E, zehir?

— Bu hayvanları defetmek için ben uydurdum. Böylece, peşlerine takıldığın insanların ne mal olduğunu gördün. Gel sen şu yatakta yat. Ben koltuğa yerleşirim.

Rıza, genç kıza yatağını ikram etti. Kızın soyunmuş hali bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.. Biraz sonra :

— Yahu bu koltukta bir türlü rahat edemedim be... diye söylendi. Ne olur, yanında bana biraz yer açsana... Hiç olmazsa ısınırım.

Mehlika, meşhur muharrire yanında biraz yer açtı.

Ertesi gün öğleye doğru birbirlerinden ayrılırlarken Mehlika gülerek sordu:

— Nasıl, sürpriz partiden memnun kaldın mı?

— Bu da sorulmaz ya... Ya sen?

— Asıl sürpriz benim için oldu...

— Ne demek o?

— Buraya gelirken arkadaşlar, seni hep affedersin uyuzun biri diye anlatmışlardı. Baktım, maşallah hepsine taş çıkarıyorsun...

— Hikâyeci —

SOĞUKLARDAN SONRA

Bahar dalgası.

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

Ağzımı çalkalıyorum

Paşanın biri, bir yaz ramazanında bir çok kimselerle beraber Bektaşi'yi de iftara dâvet etmiş.

Yemekler yenilip, kahveler içildiği sırada paşanın ellerindeki ekzema Bektaşi'nin dikkatini çekmiş.

Paşaya yaranmak isteyen Bektaşi:

— Paşa hazretleri, demiş. Buradan sekiz kilometre ötede bir köy vardır. O köyün imamı ekzemaya bir merhem yapıyor, evelallah üç günde bir şey bırakmıyor. Uşağı gönderip imam dan merhemi aldırın, çok memnun kalacaksınız.

Uzun seneler ekzemadan bizar kalan paşa, köşede ayakta duran uşağına:

— Anladın ya, der. Yarın sabah o köye gider, imamdan merhemi alır gelirsin.

Bu uzun mübarek ramazan gününde, imamdan merhem almak üzere sekiz kilometre yol yürütmek isteyen Bektaşiye uşak sinirlenir.

— Emredersiniz paşa hazretleri, gideyim. Fakat imam beni belki tanımaz, merhemi vermez. Onun için Bektaşi dedesi de beraber gelse fena olmaz, der.

Ertesi gün, merhemi almak üzere yola düzülen uşakla Bektaşi, oruçlu oruçlu yollarına devam ederlerken kan ter içinde kalırlar. Baba erenler, daha faz la dayanamayıp yolda ilk gördüğü çeşmeye ağzını dayar.

Bu hali gören çocuklar:

— Yuuu... Babaya bak, ramazanda su içiyor, diye bağırışırlar.

Baba erenler cevap vermiş:

— Yoo... Evlâtlar, su içmiyorum, akşam bir B.k yedim şimdi ağzımı çalkalıyorum!

Arif ŞEKER
Çankaya Cad. No: 20
Aydın

Değişen kalıp

Bektaşinin biri, uzun seneler görmediği bir bektaşi dedesinin evine ziyarete gider, kapıyı çalar. Biraz sonra, genç, güzel bir taze kapıyı açarak bektaşiye kimi istediğini sorar.

Bektaşi:

— Hanım kızım, der, erenleri ziyarete geldim. Evde yoklar mı?

Hanım:

— Ah sormayın hoca efendi. Ben erenlerin karısı idim. Geçenlerde Allah rahmet eylesin. Sizlere ömür kalıp değiştirdi, diye cevap verir.

— Peki, Erenler öldükten son ra siz ne yaptınız

— Ben de başkası ile evlendim.

Hoca dayanamaz:

— Desene hanım, asıl kalıbı sen değiştirdin!...

Etibank - Bakır İşletmesi
Santral Servisi
Nesimi ÜLKÜ
Murgul

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

— Koş, çocuk düştü!..
— Aldırmaa... Çocuk kısmı düşe kalka büyür!..

Yazan: Halim Tezel, Mithatpaşa Cad No. 1069 — İzmir
Çizen: Nehar Tüblek..

Ne zaman kılmış?

Telâşlı bir yolcu Bektaşiye seslenmiş:

— Ezan okundu mu acaba?

— Öyle bir ses işittim amma ezan mıydı değil miydi bilmem.

— Camiin önünden geçmiş olacaksın, namaz kılınmıyor muydu?

— Vallah; kapı önü kalabalıktı amma, namaz mıydı değil miydi bilmem.

— Peki sen namaz kılmadın mı?

— Kılmaz olur muyum. Kıldım tabiiî.

— Ne vakit kıldın?

— 10 sene evvel bizim peder rahmeti Rahmana kavuştuğu zaman.

Fatma ORTAÇ
Yenidoğan Mahallesi
Eskişehir Sokak No: 418
Ankara

Hayvanlar ve insanlar

KENDİ KARİKATÜRÜNÜZÜ TANIDINIZ MI?

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

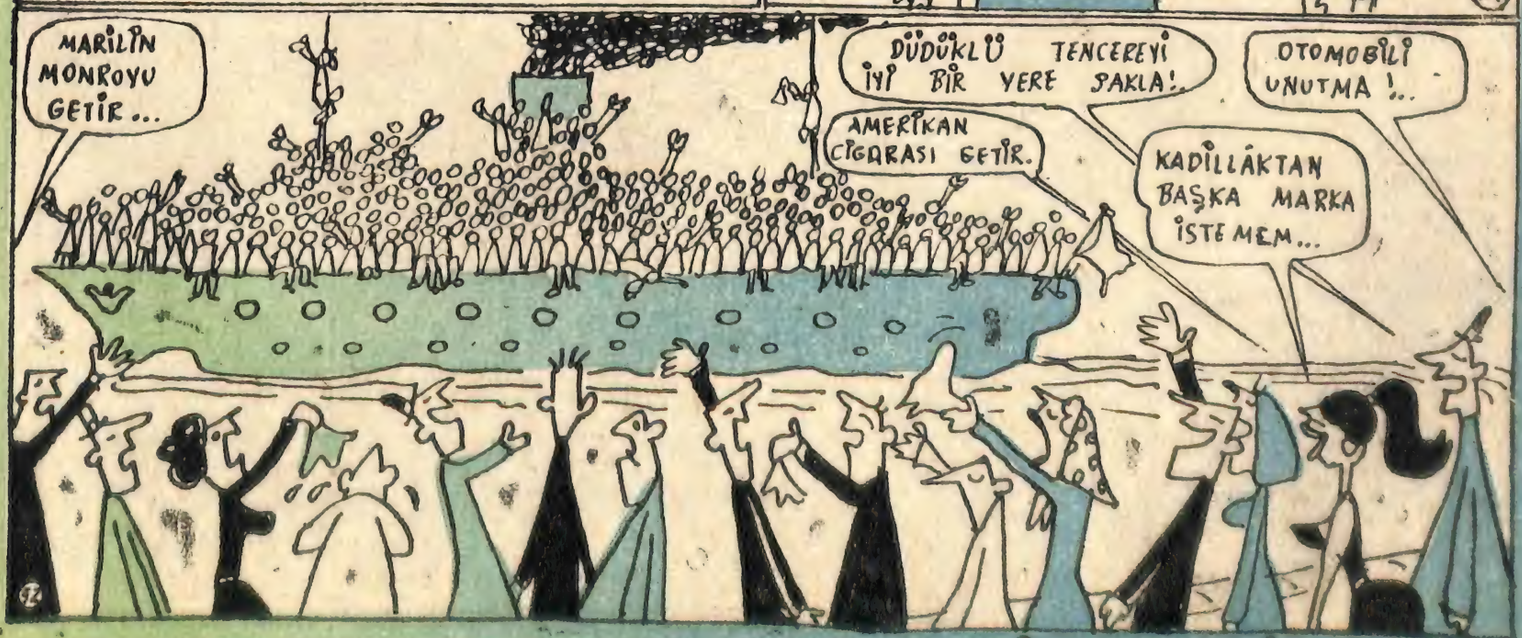

FRANSIZ MİZAHINDAN

KURTLA KUZU

Canınız isterse inanın bana, lâkin talih yüzüme güldüyse, bu sırf bir anasının kuzusu yüzündendir. (Dostumuz Jack Dorsel, öyle şakadan anlamaz, gayet ciddî ve meşhur bir sinema artistidir. Başarısının sırrını anlatıyor).

O zamanlar gençtim. Bir türlü bir baltaya sap olamamış, gûya komisyonculuk yapmak için bir yazıhane açmıştım. Bir iş de gördüğüm yoktu ya hoş... İşim gücüm, fırsat ve para buldukça sinemaya gitmekti. Başka da eğlencem yoktu hani. Sinema yıldızlarının hayatına dehşetli meraksardırmıştım. Dergilerde onlara ait yazıları yutarcasına okurdum. Baktım ki hiçbir fevkalâde tarafı yok işin, öyleyse, ben neye sinema artisti olmayayım? Hiç olmazsa bir denerim ya...

Bu buluş, doğrusu aklımı başımdan aldı. Fakat tanıdığım hiç kimse yoktu. Hele, yazıhaneye bakan odacının dayısının Atlantik - Film kumpanyasında rejisör asistanı olduğunu öğrenmeseydim, bütün bütüne ümidimi kesecektim. M. Morea'nun hattâ ikinci asistanı olduğu bu film kumpanyası o kadar meşhur değildi ama, ben bir kere parladıktan sonra şöhret nasıl olsa arkamdan gelir, büyük kumpanyalardan teklifler yağardı. Rejisörünü kimsecikler tanımıyordu kumpanyanın. N'olacak yani? İş bir kere kapağı oraya atmakta.

Bir sabah, odacımın verdiği tavsiye mektubiyle Joinville'de, Atlantik - Film kumpanyasına damladım. Kapıcıya:

— M. Moreau'yla görüşmek istiyorum. Kendisine bir mektup getirdim, dedim.

Adam bir kataloğa baktı, telefon etti:

— Meşgul. Bekliyeceksiniz... diye beni bir odaya aldı. Çabucak canım sıkıldı beklemekten. Böyle pinekliyeceğime stüdyoyu gezmek daha hoş şeydi. Elbette benim gibi işi olmıyanlara gezdirmezlerdi. İşi var görünmek içinse ceketi çıkarmak, sap kayı atmak, ağzının kenarına bir sigara iliştirmek, ondan sonra acele acele öteye beriye koşup durmak yeter diye düşündüm. Düşündüğümü de yaptım. Lâhzada gayet meşgul bir adam haline geldim ve bekleme yerinden çıkıp uzun bir koridora daldım. Bir takım kapılar... Kimi açık, kimi kapalı, kimi de aralık. Hepsinin üstünde bir başka numara. Hepsinin eşyası ayni: İki koltuk, bir yazıhane, bir de divan... Her taraf bomboş. Kendi kendime:

— Ulan, bu cennet yerde kimse yok mudur? diye düşündüm. Hayli yüksek sesle düşünmüş olacağım ki, çekingen, tatlı bir

kadın sesi cevap verdi:

— Vardır efendim, ben buradayım...

Baktım, bekleme odasının kapısında bir taze... Ama nasıl, tam anasının kuzusu dedikleri çeşitten... Ona yürüyüp bir rejisör kabalığiyle sordum:

— Ne istiyorsunuz?

— M. Moreau'yla görüşmek istiyordum. Kendisine bir mektup getirdim de...

Benim gibiydi yani... Bir rakip. Bir düşman hattâ... Ona bu gözle bakamadım ki. Kız pek güzeldi. Dökülmüş gibi bir bedeni vardı. Göğsü sımsıkıydı, hem de dikti. Bacakları hârikaydı.

— Yavrum, dedim, burada rahat konuşamıyoruz. İçeri gidelim...

Aldım onu, aralık kapılı odalardan birine götürdüm. Koltuğa oturdum. Kız işini biliyordu ve herhalde M. Moreau'dan iş almağa azmetmişti. Çünkü tezelden gidip kapıyı kitledi. Sonra geldi kucağıma oturdu. Koltukta başlayan ahbaplık, divanda nihayete erdi. Neden sonra, pudrasını tazelerken, ilk defa ağzını açıp, tek kelime söyledi:

— Mersi...

Hay anasının kuzusu hay. Asıl kimin kendisine teşekkür borçlu olduğunu bilmiyordu. Öğrendiği takdirde yine teşekkür eder miydi acaba? Beni M. Moreau zannettiğine şüphem kalmamıştı. Bunu düzeltmek elimde değildi artık. Kendisine benim de önemli bir insan olduğumu, ama Moreau olmadığımı göstermek için:

— Şimdi bizim Moreau nerdeyse çıkar gelir, dedim. Şu kapıyı aç bakalım, kuzucuğum...

Kuzucuk kapıyı açtı. Açar açmaz da M. Moreau'nun bağırıp çağırdığını duyduk:

— Ne cehenneme gittiler bunlar?

Herhalde bizi arıyordu. Görür görmez de üzerimize yürüdü. Kuzu anlaşılmaz şeyler kekeledi. Ben daha ağzımı açmadan Moreau, koluma yapıştı:

— Yürü bakalım, önce seninle konuşalım... diye bir odaya tıktı beni. Bunun üzerine olup biteni anlatmak zorunda kaldım. Öyle hoşuna gitti ki, kahkahayı bastı ve ilk iş olarak, «seyirciyi böylesine inandıran adamda sanat istidadı vardır» diye bana tecrübe filmi çevirtmek üzere randevu verdi:

— Sen meğer sahiden kurtmuşsun... diyordu M. Moreau...

Kuzuyu arayan soran olmadı.

— *Roger Regis* —

— Tıpkı babası, başını yastığa koy komaz hemen uyuyor!..

ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

— 7 —

Arkamızda ayak sesleri duydum. Bir de baktım, sakallı bir adam, gözleri projektör gibi parlıyor.

— Ali, dedim, bu adam sakın gazetelerde okuduğumuz imamlardan, müezzinlerden olmasın. Hani, geçenlerde bir tanesini yakalamışlardı. Herifin gözleri kurt gözü gibi yanıyor.

Ali:

— Yok canım, dedi, onlar en fazla on, on bir yaşında çocukları kovalıyorlar. Ben on altı yaşındayım, sen de on dört...

— Bilmem ama, herifin sakalını pek beğenmedim. Gel şu caddeye sapalım.

Demeğe kalmadı. Sakallı adam yanımıza sokuldu. Başında takkeye benzer bereyi kepçe kulaklarına kadar geçirmişti. Güldü. Ağzı yırtılmış gibi, kulaklarına kadar açıldı. Yosunlaşmış iri idi dişleri meydana çıktı. Yalanmağa başladı. Çünkü ağzının suları akıyordu.

Alinin kolunu dürttüm:

— Kaçalım! diye fısıldadım.

— Yok, şu herife bir madik atalım da, aklı başına gelsin, dedi.

— Çocuklar, böyle sabah sabah nereye?

Sesi, Şişhane yokuşundan fren yapan tramvay gibi gıcırtılı, titrekti.

Ali:

— Gidiyoruz işte, dedi, nereye olursa... Sen nereye amca?.. Sabah namazına galiba...

Gök gürültüsü gibi geğirdi, bir «Estağfurullah» çekti. Cevşabı bukadar oldu.

— Karnınız aç mı?

— Aç ya...

Tesbih çeken elinin titrediğini görüyor dum. Üstüste iki kere daha geğirdi. Her seferinde «Estağfurullah» çekti.

— Haydi, sizin karnınızı doyurayım...

Bizi önüne kattı. Avını inine götürür gibi, eski taş bir binanın karanlık odasına soktu. Aliye göz kırptım. Ali yumruğunu sıkıp gösterdi. Gerekirse, herifi haklarız, demek istiyordu.

— Sizin adınız ne bakayım?..

— Benim Recep, bunun da... şey... Şaban.

Perdavsız altında irileşmiş örümceğe benzeyen kıllı parmakları çenemi okşadı:

— Maşallah... Kız gibi çocuk... Sizin okumanız yazmanız var mı?

— Yok..

— Vah vah vah... Ben sizi okutayım. Sizi ben hafız yaparım.

— Çok sürer mi?

— Yoo... Beş on derste ben sizi hafız yaparım.

Adam «bir ayda İngilizce» ,«on derste Fransızca», «üç günde dans hocası» isimli kitaplar gibi konuşuyordu.

— Hafız olunca çok kazanır mıyız?

— Elbette... Ben sizi hem hafız, hem de mevlid-han yaparım. Şarkı da söylersiniz. Sonra Beyoğlunda bir de kadın eşyası, kumaş, koku satan bir de mağaza açtınız mı, para kırarsınız.

Bir duvar dolabı açtı. İçinden iki horoz şekeri, iki elma şekeri, bir avuç da leblebi şekeri çıkarıp bize verdi. Bu işin profesyoneli olduğu anlaşılan hocafendi, iş âletleri olan şekerli malzemeleri evvelden dolabına depo etmişti Ali:

— Biz bunları yemeyiz, dedi.

Hocafendi gözlerinin akını kaydıra kaydıra:

— Bütün çocuklar bunlara bayılır, yiyin dedi..

— Yemeyiz..

Ali titremeğe başladı. Dişleri birbirine çarpıyordu. Dıdı dıdı dı...

— Çok soğuk, üşüyorum, dedi.

Hocafendi telâşlandı:

— Durun, ben size mangal yakayım, diye dışarı çıktı.

Ali:

— Tamam, dedi, mangalı sen yakarsın. Kömürleri iyice yakmadan içeri al... Adamın başına vurur, bayılır.

— Ya ölürse?

— Gebersin!

— Ya bayılmazsa?

— Kafasına bir şey indirir, bayıltırız. Ondan sonrasını bana bırak.

Biz de dışarı çıktık. Hoca efendi avlu-

da saç mangalına kömür koyuyordu.

— Amca, ben yakayım dedim.

Mangalı, bir teneke parçasiyle yellemeğe başladım. Ali:

— Benim karnım aç, dedi..

Hocafendi, pantalonunun belinden örme para kesesini çıkardı. Aliye bir lira verdi.

— Haydi, canın ne istiyorsa git al! dedi.

Birimizi başından savmak istiyordu. Ali:

— Bununla bir şey alınmaz ki... dedi.

Eli titreye titreye bir lira daha verdi. Ali, giderken:

— Ben hemen gelirim. Kapının arkasında beklerim, merak etme, dedi.

Hocaefendinin telâşlı bir hali vardı. Mangalı yanmadan içeri aldı.

— Evelât, gel yanıma!..

— Burası iyi...

Gel, gel... Gel de sana ilk dersi vereyim.

Biraz yaklaştım. Sakallarının tellerine kadar her yeri titriyor, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Mangalı önüne sürdüm, kendim mangalın öbür tarafına geçtim. Maşa hazırdı. Hemen herifin kafasına indirebilirdim.

Dolaptan eski Türkçe yazılı bir kitap çıkardı.

— Elif... Sen de tekrarla!

Sesler gırtlağından hırıltılı çıkıyordu.

— Elif...

— Be...

— Dur azıcık, çişim geldi, dedim.

Dışarı çıktım. Anahtar kapının üstündeydi. Yavaşça, ses çıkarmadan kapıyı kilitledim. Avluda bekliyordum. Biraz sonra Ali koşarak geldi.

Kapıya geldik. Gözümü anahtar deliğine uydurdum. Hocafendinin gözleri süzülmüş, nerede ise uyumak üzereydi. Ali:

— Biraz bekliyelim, dedi.

On dakika kadar bekledik. İçerden tecvitli horultular geliyordu.

— Haydi kaçalım, dedim.

— Daha işimiz var. Bak herifin verdiği para ile ne aldım?

Bir traş makinesi almıştı. Kapıyı yavaşça açtık. Kıpırdar gibi oldu. Gözleri açıldı, yine kapandı. Horultuları arasında:

— Elif... Be... Horoz şekeri...

Diye bir şeyler sayıklıyordu. Yavaş yavaş sesi de, horultusu da kesildi. Ali, traş makinesine traş bıçağını taktı. Herifin sakallarını traş etmeğe başladı. Ben de ona yardım ediyordum. Önce sakalını bıyığını, sonra püskül püskül kaşlarını kazıdık. Yarı yanmış kömür bizi de çarpmak üzereydi.

— Çabuk ol! dedim.

— Dur, dedi.

Herifin beresini çıkardı. Saçlarını da kazıdı. Sonra yanımızda evden getirdiğimiz çukulatanın kırmızı ambalaj kâğıdını çıkardı. Kırmızı kâğıdı tükürükleyip tükürükleyip herifin yanaklarına, dudaklarına sürdü. Katıla katıla gülüyorduk. Dışarı çıktık. Temiz havayı ciğerlerimize doldurduk.

Ali, beyaz bir kâğıda kocaman harflerle:

«İnek Hafız» diye yazıp kapıya iğneledi. Ben de o yazının altına «Elli kilo samun yer, yüz gram süt verir» diye yazdım.

— Kaçalım, dedim.

— Daha dur, dedi.

Sokağa çıktık. Sokaktan, sabahleyin işine gidenler geçiyordu. Ali, var kuvvetiyle bağırmağa başladı:

— İçerde bir adam ölüyor, koşun!..

Ben de avazım çıktığı kadar bağırıyordum:

— İmdaaat!.. Hafız ölüyor.

Başımıza üşüşen kalabalığa Hafızın odasını gösterdik. Sonra tabanlarımızı yağlayıp oradan kaçtık.

Caddede kalabalığa karıştık. İkimiz de nefes nefeseydik. Karnımız sahiden acıkmıştı. Koltuğumun altındaki paketi açtım. Pisküitler ezilmiş, çukulatalar da pastlara karışmıştı. Bir sinema kapısının önüne oturduk. Tıka basa yedik. Dünya bizimdi artık...

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

BİR ARTİST ARANIYOR!..

— İtalyan —

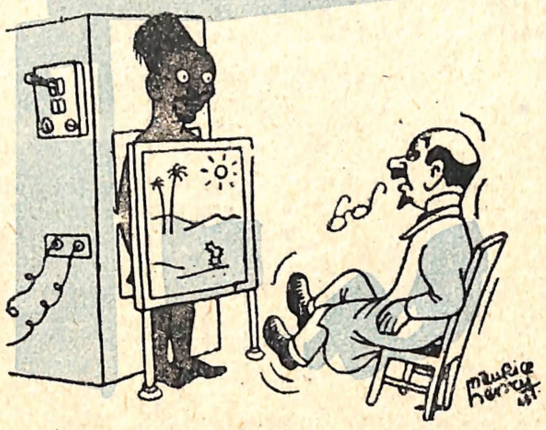

YAZISIZ!..

— Fransız —

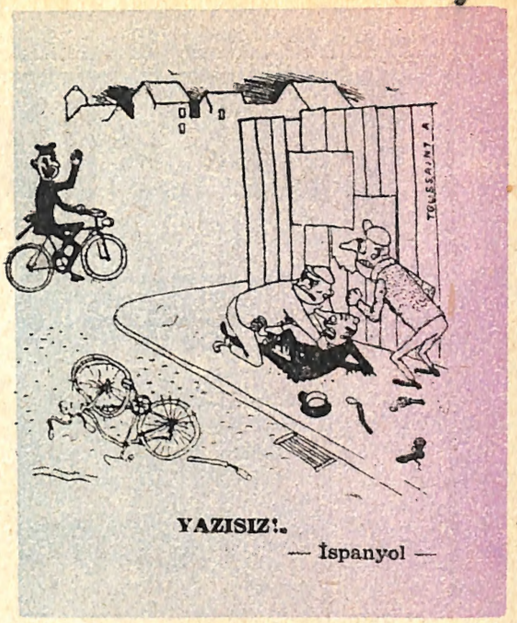

YAZISIZ!..

— İspanyol —

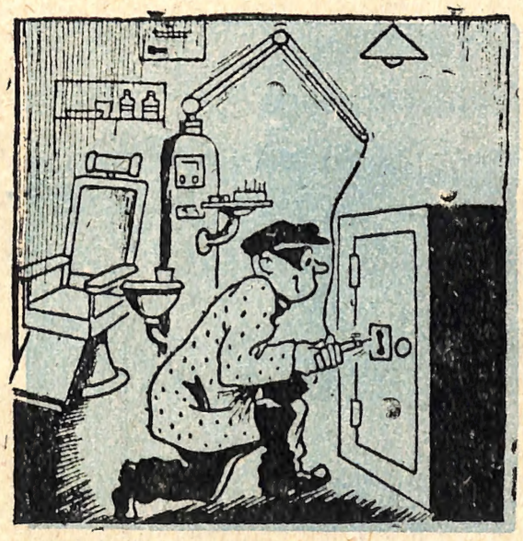

YAZISIZ!..

— İngiliz —

— Ulan, beni bırakıp nereye gidiyorsun?
— Karakola haber vermeğe!..

— İspanyol —

YAZISIZ!..

— Fransız —

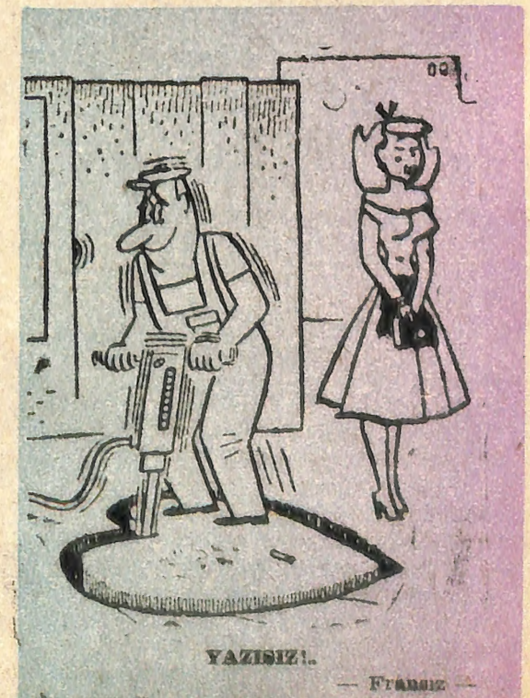

YAZISIZ!..

— Fransız —

Üç Katlı Ev

ROMAN

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

★ Son yılların en güzel yerli romanı.
★ En tatlı mevzu, en heyecanlı sahneler, en ihtiraslı aşk, en güzel türkçe...
★ Beş renkli enfes bir kapak içinde

Fiatı: 150 kuruş.

AKBABA YAYINEVİ

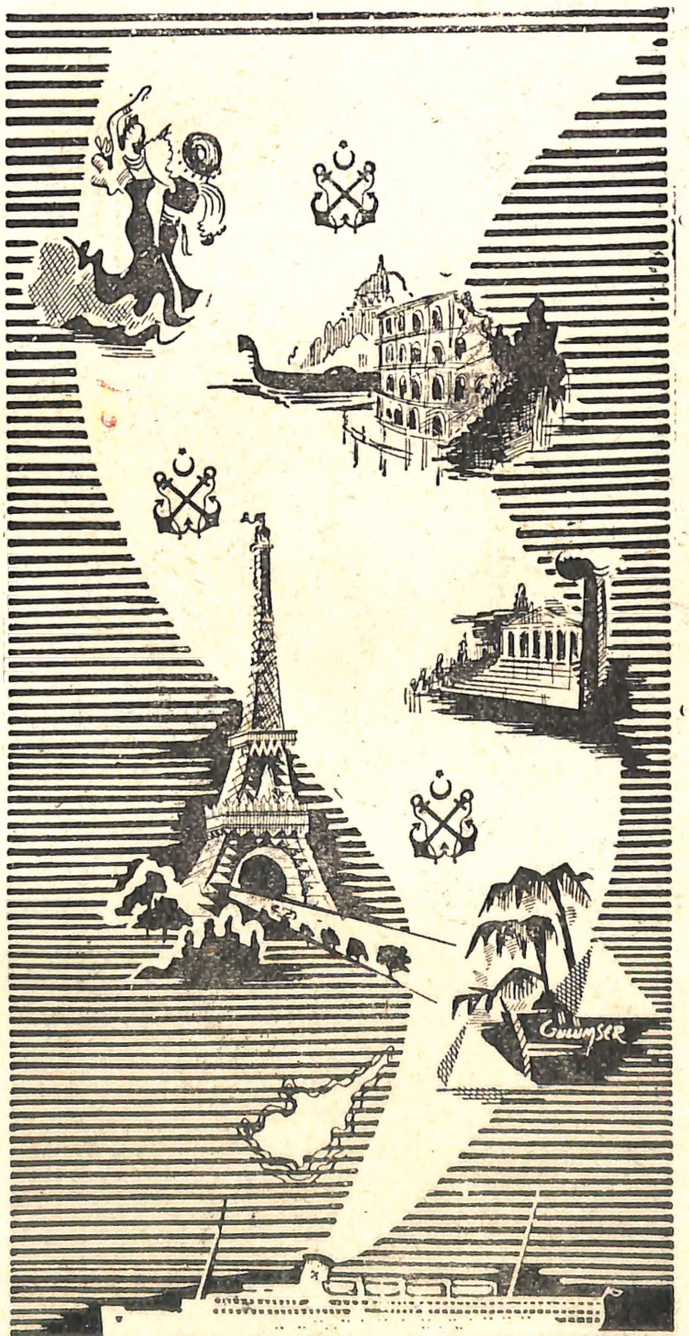

DENİZYOLLARI

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

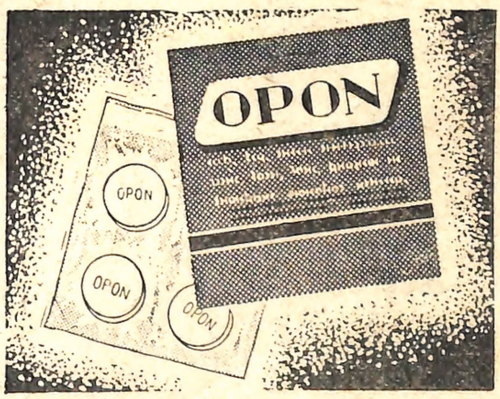

günde 6 tablete kadar alınabilir

56-29

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

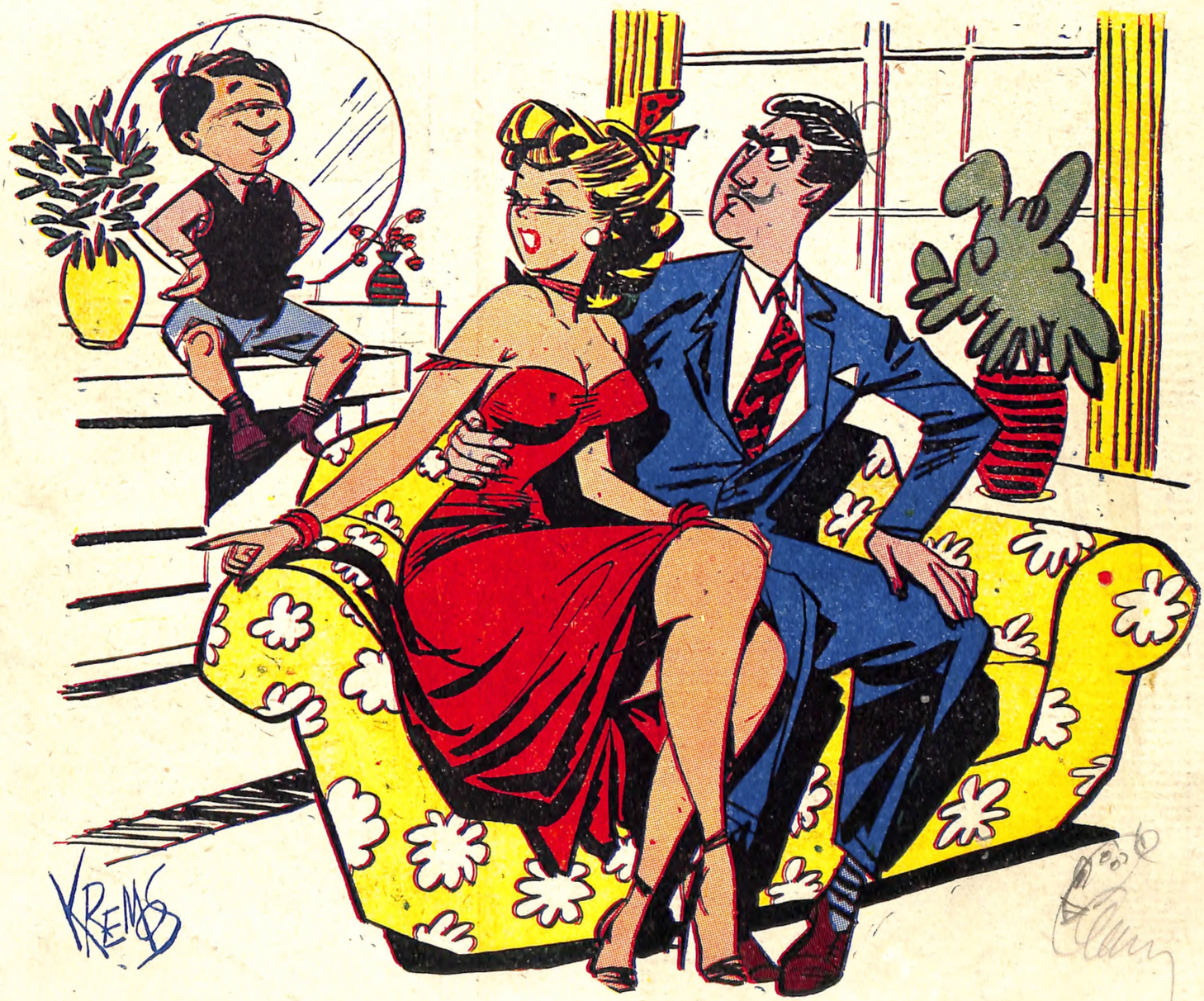

— Küçük gel... Bak, sana ne vereceğim.
— Biliyorum: «Haydi git, çikolata al» diye para vereceksin!

— İtalyan —

AKBABA YAYINLARI

Akbaba Yayınevi, bir yıldanberi kitap yayınlarına başlamıştır. Bu kitaplarda aradığımız özellikler şunlardır: Güzel eser, güzel Türkçe, güzel baskı. Üç çeşit üzerinden yaptığımız yayınları takdim ediyoruz:

Mizah Edebiyatı

Türk kitapçılığının bugüne kadar hiç ele almamış olduğu mizah edebiyatı serisi, diyebiliriz ki, Akbaba yayınlariyle başlamıştır. Bugüne kadar bu seriden 10 kitap neşredilmiştir. Her birinin fiyatı 1 liradır.

On birinci kitap: KAPATMA

Polis Romanları

Yayınevimizin neşrettiği polis romanları, dünyaca tanınmış büyük muharrirlerin seçme eserleridir. Şimdiye kadar 7 kitap neşredilmiştir. Altı tanesinin fiyatları birer liradır. Yalnız, Cingöz Recai'nin maceralarından (Kral Faruk'un elmasları) 2 liradır.

Büyük Eserler

Büyük eserler, yerli ve yabancı şaheserlerden, titizlikle seçilmiş, titizlikle hazırlanmış ve titizlikle basılmış seçme kitaplardır. Bunlardan birincisi (Sayılı Fırtınalar) dır. Fiatı 4 liradır. İkinci kitap, (İşkenceler Bahçesi) bugün çıktı. Fiyatı 250 kuruş..

Kütüphanenizi Akbaba Yayınlarile Zenginleştiriniz!